

Quyển 1 : Em Là Của Tôi

Contents

Quyển 1 : Em Là Của Tôi	1
1. Chương 1: Biệt Thự Hạo Gia	1
2. Chương 2: Ngốc Nghếch	4
3. Chương 3: Dục Vọng	7
4. Chương 4: Đền Đồ A!	10
5. Chương 5: Lần Đầu	13
6. Chương 6: Cây Gậy Thịt	15
7. Chương 7: Gặp Trong Quá Bar	18
8. Chương 8: Đi Chơi	21
9. Chương 9: Thỏa Thuận	23
10. Chương 10: Rời Đi	26
11. Chương 11: Hiểu Lầm	29
12. Chương 12: Hành Hạ	31
13. Chương 13: Tra Tấn	33
14. Chương 14: Sự Thật	35
15. Chương 15: Em Là Của Tôi	38

Quyển 1 : Em Là Của Tôi

Giới thiệu

Quyển I: Em là của tôi Tác giả: Kim Tuyền (Kun) Thể loại: ngược-sủng-sắc, hào môn thế gia, cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-1-em-la-cua-toi>

1. Chương 1: Biệt Thự Hạo Gia

Hạo Nhiên năm nay lên mười , cha của hắn là Hạo Nhân, lần đầu tiên ông ta xuất hiện trong mười năm bỏ rơi hắn cùng mẹ hắn ở bệnh viện tâm thần.

Đúng hơn chỉ mình bà ấy không tỉnh táo và kẻ làm cho bà thành ra như thế không ai khác ngoài ông ta.

Bà ấy là Lâm Nhu, xinh đẹp, giàu sang, giỏi giang, sau khi chủ tịch Lâm qua đời Lâm Nhu lên cương vị chủ tịch của cha, năm ấy bà chỉ mới hai mươi tuổi chưa hề có kinh nghiệm gì về quản lý công ty nên tập đoàn Lâm càng ngày càng đi xuống.

Giá cổ phiếu tuột không phanh, nợ nần chồng chất, cả công ty đều rơi vào thế phá sản.

Nhưng ông ta - Hạo Nhân đến, ông chỉ cần một tháng đã có thể giúp công ty trở lại trên đà phát triển, không những thế tập đoàn Lâm gia được đứng thứ bảy toàn thế giới.

Cảm mến sự đẹp trai, tài giỏi của Hạo Nhân, Lâm Nhu rơi vào lưới tình, cả hai quyết định tiến tới hôn nhân, toàn bộ công ty đều giao cho Hạo Nhân, còn Nhu thì về nhà làm một bà nội trợ, mẹ hiền vợ ngoan.

Ngày bà biết mình mang thai cũng là lúc hay được chồng muốn ly dị để cưới người đàn bà bao năm qua ông ta đã yêu, Hạo Nhân mưu mô, lăm le, từ khi nào đã chuyển chủ công ty và nó mang theo họ ông " Tập đoàn Hạo gia".

Mất tất cả, bà bị ngắt và ngủ sâu suốt chín tháng, khi người ta mang được hân ra, bà chỉ kịp đặt cho hân cái tên " Hạo Nhiên " thì trở nên điên điên, dại dại.

Không biết Hạo Nhân đã ăn nhằm cái gì mà sau mười năm lại mò đến nhận lại con trai mình, có lẽ khi ông biết sự có mặt của hân vào mấy ngày trước, đó là một điều không may mắn khi bệnh viện tâm thần lục lọi tìm được số người thân của bà, gọi về báo việc Lâm Nhu đã ra đi khi cố trèo lên cây để lấy con điều cho Hạo Nhiên.

Lúc biết tin Hạo Nhân cũng cảm thấy hối hận vì chính mình đã biến một người phụ nữ vô tội bao năm nay trở nên như thế và khi gặp được Hạo Nhiên, ông đã thấy thích, hân ta rất giống ông lại thông minh được các y tá cho đi học với bạn cùng tuổi, Nhân còn nghĩ muốn cho nó chọn một món quà sinh nhật cũng như lời xin lỗi bao năm qua.

Thế là Hạo Nhiên không thềm để ý ông ta muốn dẫn mình đi tiệm đồ chơi nào, hân đi đến bên ghế một cô bé tầm năm tuổi, vẻ mặt khờ khạo, chỉ cần liếc qua cũng biết cô bé đó bị chậm phát triển a.

-Tôi muốn nó!

Hân nắm lấy tay cô bé kéo lại bên Hạo Nhân.

Hạo Nhân ngạc nhiên nhìn cô bé lại nhìn sang hân, nhưng ông không từ chối, mỉm cười, cuối người quỳ một chân xuống nền. Ôn nhu hỏi:

-Cháu tên gì?

Cô bé cười ngây dại, chẳng biết gì hết cũng gật đầu trả lời:

-Cháu là Tịnh Hà ạ!

Ông ta xoa đầu Tịnh Hà. Hỏi:

-Con có muốn đi với bác và anh không?

Tịnh Hà nhìn tới nhìn lui, hết người lớn trước mặt tới cậu anh trai kể bên, cô bé gật đầu.

Ông ta hỏi trong bệnh viện mới biết Tịnh Hà đến được một tuần, không biết ba mẹ là ai, đang định đưa cô nhóc cho viện mồ côi. Nhưng Nhân lại muốn nhận nuôi con bé, thủ tục đem hai đứa đi cũng không khó với ông.

Hạo Nhân dẫn Hạo Nhiên cùng Tịnh Hà ra khỏi bệnh viện, cố gắng bắt chuyện với con trai mình nhưng hân làm như mình bị điếc chẳng thèm trả lời, cứ ôm khư khư Hà nhi vào lòng, cô bé thì từ lúc lên xe đã ngủ mất, dù xe có sốc cũng không chịu tỉnh a.

Biệt thự Hạo gia

Ngôi biệt thự to lớn như một pháo đài, đi hơn năm trăm mét mới vào tới cửa chính, con đường nối từ cổng trước đến cửa nhà được đổ bằng lớp sỏi đá màu xanh rêu, xung quanh là khu vườn thơ mộng như trong

truyện cổ tích, hàng cây, bàn ghế bằng sứ xinh đẹp, những bức tượng được điêu khắc như những cô tì nữ của đời Vua xưa, uốn lượn, mảnh khảnh, cuối đầu e thẹn bên cạnh hồ đã sơn.

Hình ảnh tráng lệ làm cho hấn lẫn cô đều choáng ngợp dù cô chẳng biết gì hết, thấy nó đẹp nên cứ nhảy tưng tưng đòi được đến đó xem.

Hạo Nhiên kiềm con nhóc này đến mệt, hấn tức giận nên đét vào mông cô một cái mạnh.

-Huhu sao đánh Tịnh Hà, em chỉ muốn đi đến chơi với mấy chị đó thôi mà...

Tịnh Hà ngồi lại ghế òa lên khóc, thấy Hạo Nhiên không quan tâm cô càng khóc lớn hơn to hơn, nhằm muốn hấn chú ý đến cô.

Hấn thì thấy thật phiền, con bé xấu xí này ngốc nghếch không thể chịu nổi, nhưng không biết sao hấn lại mang nó về nữa, chắc tại lúc mẹ mất chỉ có mình con ngốc này ngồi khóc ôm xác bà nên cậu mới thấy mến. Bây giờ nghĩ lại chỉ muốn đá nó ra khỏi xe cho bớt ồn thôi.

-Đừng khóc nữa nè, tí nữa bác đưa cháu ra ngoài đó chơi được không?

Hạo Nhân cảm thấy con trai mình hơi quá nhưng tính tình rất giống ông lúc nhỏ nha, không trách nó được, thế nào thằng bé cũng sống nội tâm quá lâu rồi. Ông nhẹ nhàng dỗ nín Tịnh Hà, dụ con bé trèo lên ghế trước, khi xuống xe còn bồng cô trên tay đi vào nhà nữa.

Trước cửa có rất nhiều người, họ làm cho Hạo Nhiên sợ, hấn không quen những người đó nên núp sau lưng Hạo Nhân, nắm lấy góc áo ông, ló khuôn mặt nhỏ nhắn gầy guộc cùng đôi mắt to đầy sợ hãi ra quan sát.

Một người phụ nữ xinh đẹp, mặc chiếc đầm màu xanh ngọc bước ra, đó là vợ sau của ông ta, Liễu Minh Thi, bà ta nở nụ cười hiền hậu vuốt tóc Tịnh Hà. Nói:

-Anh về rồi, ơ em nhớ là con trai mà? Nhưng mà cô bé cũng đáng yêu đấy!

Hạo Nhân hôn lên má người phụ nữ ấy, ôn nhu chuyển Tịnh Hà sang tay bà, ông nắm bàn tay bé nhỏ của hấn kéo nhẹ ra, bật cười lớn mới nói:

-Haha đây mới là con anh, còn con bé đó là con dâu tương lai của ta đó! Ra chào mẹ đi con.

Ông ngồi xuống, đẩy con trai mình lên trước đối mặt với Minh Thi, bà hơi bất ngờ vì cậu nhóc này rất giống Hạo Nhân, có thể nói mười đã giống đến chín, còn làm cho bà cảm thấy rất thân quen nữa.

Thế nhưng...

-Bà ta không phải mẹ tôi, mắc mớ gì tôi phải gọi là mẹ, trả Tịnh Hà cho tôi mẹ hồ ly kia!

Hạo Nhiên chỉ có duy nhất một người mà hấn gọi là mẹ, người đó đã sinh ra hấn, vì người đàn ông hấn gọi là ba đã hại cả cuộc đời người, người đã vì hấn mất mạng, cũng là người bỏ rơi hấn trong lúc hấn cần người nhất.

Vì hay nghe các bạn nói người làm ba hấn bỏ mẹ hấn chính là hồ ly, ả ta có chín cái đuôi, tới đến hay biến thân thành một con ma hồ ly rất đáng sợ, tóc dài tới chân, ranh nanh cùng bộ móng vuốt sắc nhọn có thể moi tim bất cứ đứa bé nào ở gần.

Minh Thi mở to hai mắt kinh ngạc nhìn, không ngờ một cậu bé mười tuổi lại có thể nói được như thế, câu nói đó chỉ có thể học từ người khác thôi, bà cảm thấy buồn, khi nào chính mình trở thành hồ ly vậy nhỉ?.

Lúc cưới Minh Thi, bà còn ở dưới quê a, ông ta nói mình thành đạt và có công ty, đã kết hôn nhưng hai người không hợp nên ly hôn, bà bỏ qua, nhận lời làm vợ ông, đến vài ngày trước thì mới biết sự xuất hiện của nhóc con này, bây giờ chính mình lại biến thành một con hồ ly.

Bà không biết nên giận hay buồn cười vì tính ngây thơ của Hạo Nhiên nữa.

-Bây, con không được nói như vậy với mẹ.

Hạo Nhân sợ vợ mình tủi thân nên cố gắng nhẹ con trai. Nhưng tính khí Hạo Nhiên trước giờ rất bướng bỉnh và cứng đầu, không cho là đúng cậu cãi lại:

-Đó không phải mẹ tôi, bà ta không trả Tịnh Hà cho tôi, đó là quà của tôi mà.

Hắn chống nạnh, hất mặt về phía Hạo Nhân, rồi chỉ ngón trỏ bé nhỏ vào Tịnh Nhi đang ngây dại ngịch tóc Minh Thi.

-Được rồi, ta là dì của con không phải mẹ, ta trả Tịnh Nhi cho con được chưa?

Bà cảm thấy nhức đầu, thả Tịnh Nhi xuống bên cạnh Hạo Nhiên, nói với hắn bằng một cách mềm mại nhất, bà tin con nít lúc nào cũng thích nói ngọt nha.

Hạo Nhiên nắm lấy tay Tịnh Nhi lôi vào lòng, cô cũng rất biết thời thế không cự quậy mà chuyển sang ngịch nút áo khoác của hắn, rất chăm chú như mình không có liên quan a.

-Phòng tôi ở đâu?- Hắn hỏi:

Hạo Nhân cũng không còn cách nào khác, ông sẽ dạy thằng bé này lại sau. Còn bây giờ thì nên im không gian nghĩ ngơi được rồi.

-Phòng con ở trên lầu phòng thứ hai bên trái, còn của Tịnh.....

-Không cần, nó sẽ ở cùng tôi, tạm biệt.

Sau khi thấy Hạo Nhân chỉ lối, Hạo Nhiên cũng cắt lời ba mình, nắm tay lôi mạnh cô lên phòng không thèm quay đầu lại.

Ông chỉ biết nhìn theo bóng con trai bất tuân đi đến cửa phòng, sau đó ra lệnh cho vài người đi làm thức ăn mua vài bộ đồ cho con gái, hôm qua chỉ mua đồ cho con trai thôi ai ngờ đâu lại có thêm đứa con dâu chứ.

Nhân ngán ngẩm nhìn Thi đang ôm mặt buồn rầu trở về phòng không ngừng an ủi bà, nói giúp cho thằng nhóc cần thời gian để thích nghi mọi thứ đã.

2. Chương 2: Ngốc Nghếch

Cũng trải qua một thời gian dài, lúc đầu Hạo Nhân còn cố dạy dỗ Nhiên nhưng về sau ông thật sự bó tay với thằng con này, để nó muốn làm gì thì làm đừng có quá lỗ là được.

Năm hắn mười ba tuổi, cô nhóc nhỏ ngày nào cũng học lớp ba rồi cơ đấy, nhưng hai đứa thì ngược ngạo vô cùng.

Hạo Nhiên chẳng lẽ học lớp bảy nhưng bây giờ đang học lớp mười một a, được nhảy cóc, vì quá thông minh hơn những bạn cùng tuổi. Hắn định thi luôn lên đại học nhưng khi nghe ba nói:

” Con thi đậu đại học đi rồi giúp ba trong công ty nhé!”, thế là hắn chỉ thi đến lớp mười một thôi, thứ nhất hắn không muốn giúp ông ta, thứ hai hắn muốn ra oai trong trường mình là thần đồng đẹp trai nha.

Còn Tịnh Hà không nhờ hắn hằng ngày cầm cây đánh vào mông thì chắc ba năm học lớp một quá, cô bé chậm tiêu này nhớ được chút là quên, khi thi hắn phải đứng ngoài cửa lớp cầm cây roi, mắt không ngừng trừng to ra, vì sợ cây roi đó đánh vào mông rất đau, nên tất cả những gì hắn dạy cô đều nhớ tất tẩn tật, nhưng khi thi xong thì, ôi thôi quên hết trơn.

Năm năm sau, hắn cuối cùng đậu đại học, cố gắng không đậu nhưng trời xui đất khiến thế nào ghi sai lại thành đúng, thời gian qua hắn cố định chỉ cái bằng đại học lâu lắm rồi, định học lên tiến sĩ và không dính dáng tới việc giúp ba mình.

Những việc đó đâu có thể qua mắt được Hạo Nhân, nhìn ra được suy nghĩ của con trai, vẫn cho nó học lên cao đấy. Nhưng vẫn lôi đầu nó vào công ty giúp mình.

Hạo Nhiên mười tám tuổi, đẹp trai, học giỏi, nhà giàu, tập đoàn Hạo gia đứng thứ hai thế giới, hắn như một con mồi của biết bao người muốn nhắm tới, các cô gái muốn làm bạn gái hay vợ hắn, bọn con trai muốn kết bạn thân để lợi dụng, bọn xấu hãm hại muốn bắt cóc hắn.

Hắn không sợ ai cả, vì từ nhỏ đã được học võ của các sư huynh trong võ quán gần bệnh viện, tới giờ thân với hắn chỉ có hai người Vũ Lạc, Lâm Phong, bọn họ đều là cô nhi, hai người ấy bây giờ vẫn còn học lớp mười hai nhỏ hơn Hạo Nhiên một tuổi, dù là địa vị khác nhau nhưng không vì thế mà mặc cảm tự ti hay khinh thường nhau, họ quả thật thân như anh em ruột vậy.

Vũ Lạc - Lâm Phong học chung trường với Tịnh Hà a, trường Định Nghiêm gồm có cả cấp hai và ba, gặp mặt nhau đa số hai người đó hay chọc Tịnh Hà lớn lên không xinh đẹp gì cả lại rất xấu xí, đi học quần áo lại lồi thối, đầu tóc cột chặt giống ai, có khi đi học không mang cả giày cơ đấy.

Hôm nay Hạo Nhân - Minh Thi đi dự tiệc thọ của chủ tịch Dương nên để đám nhóc coi nhà, dù không an tâm nhưng cũng có người làm giữ nhà đi.

-Này bộ cậu không chăm chút cho Tịnh Hà à? Sao ngày nào vào trường cũng cứ giống ăn mày thế?-Vũ Lạc ngồi khoanh hai chân trên tràng kỷ, miệng nhai nhóp nhép miếng bánh snack.

Lâm Phong thì ngồi trên ghế xoay, cúi đầu vào game, mắt không nhìn Vũ Lạc nhưng vẫn có thể trả lời:

-Đó là tại bác Thi cột tóc, mang giày cho Tịnh Hà, thằng Nhiên không thích nên tháo tóc với quăng đôi giày của Tịnh Hà đi.

Vũ Lạc nghe xong cũng gật đầu, cậu đúng là óc nhỏ nha, ngày nào cũng thấy bác Thi chăm chút cho Hà nhưng sau đó cô bé lại như ăn xin đi vào trường, chân không giày, tóc thì cứ như ổ quạ.

Hạo Nhiên ngồi trên giường đang lau tóc cho Tịnh Hà, hắn vừa mới lôi cô ra khỏi phòng tắm, nếu hắn không vào tắm cho cô, chắc con nhóc ngốc này nghịch nước tới cảm mới chịu. Hắn không ngừng tay, nói:

-Ai biểu bà ta đụng vào đồ của tôi làm gì.

Tịnh Hà đưa đôi mắt to tròn lên nhìn Hạo Nhiên, cô đưa năm ngón tay xòe trước mặt hắn như ý muốn phát biểu, liên tục cười.

Hắn thấy lạ liền hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Hà ngây thơ trả lời:

-Lúc sáng đi học có một người hỏi em chủ nhật này đi công viên chơi không ấy? Anh Lạc Phong nhận lời rồi, em sắp được đi chơi á vui quá hà hihi.

Tiếng cười giòn tan của cô lại là một đòn chí mạng làm đứng hình hai chàng trai, bọn họ cùng nuốt nước bọt cái ực, thâm nhủ trong lòng chết chắc.

Lạc Phong tắt game, quay sang, trên mặt nở nụ cười giả hoạt.

-Hihi đâu có anh đâu có đồng ý đâu.

-Đúng vậy, sáng này chính anh nghe thấy Phong từ chối dù em mà - Vũ Lạc cũng giúp Phong nếu mà anh ta bị gì chắc chắn cậu cũng không thoát khỏi đâu

-Ồ, rõ ràng là hai anh nói em sắp được đi chơi mà.

Lời nói ngây dại phủ định lời biện hộ hai kẻ kia, khuôn mặt Hạo Nhiên đã đen như nhọ nồi, tay cũng bắt đầu ngừng lau tóc cho Hà, hắn quay sang hai anh em chí cốt, cười nham hiểm.

-Ồ đi chơi à?

Hắn nghiêng răng kêu lên kèn kẹt, mắt tỏ ra tia sát khí.

-Không, không có a, hahaha trẻ rồi thôi tui tao về ba mẹ lo haha, à nhầm sơ sẽ lo haha.

Vũ Lạc - Lâm Phong dùng hết tốc lực, co giò bỏ chạy, mạng sống cần bảo toàn là tốt nhất.

Hạo Nhiên chỉ tỏ ra nguy hiểm thế thôi chứ hẳn làm sao mà ra tay với hai thằng bạn mình được, sau khi hai con thỏ chạy mất hẳn quay sang nhìn con mèo ngốc nghếch cười khanh khách vì sự hài hước của hai người anh.

Hắn nhắm nhìn cô thật lâu, đúng thật cô bé này chẳng đẹp gì hết, da thì đen vì tối ngày chạy ra vườn hoai, mắt thì nhỏ chẳng to tròn như mấy người chị hay vây quần bên hắn, mũi thấp nhìn ngang dọc cũng không thấy sống mũi đâu, đôi môi hồng hồng nhưng nứt nẻ tùm lum, mái tóc mây óng mượt đen huyền thả dài ngang lưng không bao giờ chải cho gọn gàng.

Nhìn mãi cũng không thấy có điểm gì hấp dẫn thế mà hắn lại rất ư là thích a, cứ có ai tỏ tình hay đến gần cô hắn lại xù lông nhím lên đuổi hết bọn chúng đi.

Tịnh Hà tuy gốc gác thật nhưng thế nào cũng mười ba tuổi rồi nha, Phong - Lạc hay chọc mình có bạn trai giỏi lại rất đẹp, lúc đầu cô chẳng hiểu bạn trai là gì đâu, nhưng sau khi hai người kia giải thích ở chung nhà mà không phải anh em ruột, đi học, lúc nào cũng kè kè vậy đã coi là bạn trai rồi, mà bạn trai tất là người yêu cũng giống như chồng,... vân.. và.. vân..vân..

Nhiều lúc nằm kế bên không ngủ được Hà lại chống tay ngắm Nhiên, làn da trắng, to cao, chiếc mũi cao như những chàng trai cao bồi cô hay xem, đôi môi đỏ mọng, chiếc cằm chẻ, mái tóc thẳng ngay nếp, đôi má lún đồng tiền lúc cười cứ như thiên sứ ấy nhưng tiếc rằng hắn ít khi cười lắm. Bờ vai rộng, tay chân săn chắc, bàn tay rất to a một lần có thể úp hết khuôn mặt cô đó chứ.

Bất ngờ Tịnh Hà gờ hai ngón trỏ chạm vào khóe môi Hạo Nhiên kéo nó lên tạo thành nụ cười, nhưng nó cứng đờ nhìn không đẹp tí nào.

Hạo Nhiên lau tóc tiếp cho cô, hắn bị chọc vào mặt khó chịu, giọng gầy gắt hỏi:

-Làm gì thế?

Hà lắc đầu, chu mỏ lên.

-Hổng đẹp gì hết.

Hắn hiểu được ý, hóa ra là cô muốn thấy hắn cười a, Hạo Nhiên nghiêm mặt làm Hà sợ chọc giận hắn sẽ bị ăn đòn đau lắm đó, cô bỏ tay xuống làm vẻ mặt cún con.

Không ngờ hắn thay đổi rất nhanh, khóe môi cong lên tạo thành nụ cười, khuôn mặt đẹp như tượng được khắc họa thêm nụ cười giảo hoạt khiến chói mắt Hà, cô cũng mỉm cười nhào vào lòng hắn khiến cả hai ngã nằm xuống giường.

-Tóc còn ướt.

Hắn khề mắng.

Tịnh Hà cụng đầu hắn, giật cái khăn chạy nhanh xuống lầu, hắn lắc đầu nhìn theo, được một lúc mới sực nhớ mình quên cho con bé mặt quần trong a, nó mà chạy nhong thế thì khổ.

-Tịnh Hà, đứng lại...

Hắn nhảy khỏi giường chạy theo bắt cô nhưng cô đã chạy ra sân ngồi bệch xuống cỏ, hắn cau mày tức giận mới tám bảy giờ lại dờ nữa rồi.

Hạo Nhiên cầm cây roi ra ngoài, nắm tay lôi cô ngốc lên phòng khóa chốt lại, người làm núp sau vách tường lú đầu ra than thở nhìn lên cửa phòng cậu chủ, không ngừng thương cảm cho cô gái tội nghiệp sắp linh đôn a.

Tiếng la, khóc cả tiếng roi chua chất vang ra khỏi cửa làm cho người phía dưới lầu mong ông chủ, bà chủ về đúng lúc cứu cô bé.

Chát... Chát... Chát...

-Tịnh Hà hư nè, mốt còn vậy nữa không hử?.

-Hà không dám nữa huhu, đau mà, Nhiên đừng đánh Hà nữa mà...

Chát... Chát... Chát...

Giọng tức giận của hắn, tiếng khóc nức nở của cô cứ vang hơn một tiếng đến khi Hạo Nhân cùng Minh Thi về vào can ra thì Tịnh nhi cả người toàn vết roi, khóc hết nước mắt, thút thút đi theo Thi xuống phòng, bà tắm lại cho cô.

Sau đó Hà sợ sệt đi lên lầu, vào phòng, hắn đã ngủ, cô chỉ biết lẳng lặng nằm cạnh khê nắc không dám nhúc nhích.

Hạo Nhiên giật mình tỉnh giấc quay sang thấy mèo con giương mắt sợ hãi, hắn ôm cô vào lòng vuốt tóc cho cô ngủ, lúc này giận quá nên vậy thôi, bây giờ thì thấy mình không đúng với cô bé gốc nghiệt này.

Hà ngoan ngoãn úp mặt vào lòng Nhiên nắc một lúc cũng chìm vào giấc ngủ.

3. Chương 3: Dục Vọng

Từ lúc Hạo Nhiên chọn Tịnh Hà tới nay, lúc nào cũng đánh cô bầm dập, không phải vì thỏa lòng yêu thích ngược đãi của mình mà vì con mèo đó não không được to cho lắm, cũng đúng, Hà bị mắc bệnh chậm phát triển mà, tuy đã mười ba mười bốn tuổi nhưng đầu óc chỉ mới sáu bảy tuổi thôi.

Hôm nay, Hạo Nhân phải đi họp phụ huynh cho Tịnh Hà, biết kết quả con bé được học sinh trung bình, may mà lên lớp không thì Hạo Nhiên thế nào cũng ột trận như tử.

Vừa về tới nhà, không thềm thay dép, cô đã lao vào phòng khách nơi hắn ngồi với bốn người bạn cùng lớp, hình như đang thảo luận việc gì đó.

Có người lạ, Hà không quen a, cô dừng lại, đứng ở cửa ngó đầu nhìn vô, kêu mà không vắn volumn, chẳng ai nghe đến khi có người thấy mới ngạc nhiên hỏi:

-Ồ, Hạo Nhiên cô bé giúp việc nhà cậu à?

Người hỏi chuyện là Nhã Linh ngồi đối diện với hắn, một cô gái nữa là Lý Mã Kỳ cùng nhìn khó hiểu, người giúp việc cũng được đi học sao? Trường Định Nghiêm nha, một ngôi trường dành cho cậu ấm cô chiêu đây.

Hạo Nhiên quay đầu nhìn ra cửa thấy Tịnh Hà sợ người lạ không dám bước vào. Hắn đứng dậy đi đến cửa tháo đôi giày cho cô, sau lưng hắn là bốn cặp mắt mở to hết cỡ, không ngờ một anh chàng lạnh lùng lại đi thay giày ột cô gái. Trong đầu mọi người đều đưa ra nghi vấn " Em gái sao? Mà không phải hai người họ không giống nhau".

-Sao không vào? Tay cầm gì đây?.

Hắn lấy tờ giấy, không mấy vui nhưng cũng hài lòng, với con mèo teo não thì đây là một kết quả tốt nhất, không nói nhiều hắn dẫn cô đến bên ghế, ngồi xuống, đặt cô vào lòng.

-Đây là em cậu à?- Lý Mã Kha anh em song sinh với Lý Mã Kỳ, lên tiếng hỏi thắc mắc trong lòng.

Hắn vuốt tóc cô, mỉm cười nhẹ trả lời:

-Không, đây là quà sinh nhật của tôi.

Tịnh Hà không hiểu ý của hắn ấy, nhưng cũng hiểu được chốc " của tôi " chắc nghĩa là người yêu a, đó là câu nói cô hay coi thấy trong phim.

Còn những người khác hết bất ngờ này đến bất ngờ nọ, nhìn lên hắn lại ngó xuống cô, Nhã Linh chề môi, chị ta tỏ ra ý khinh thường, món quà sinh nhật à? Thì ra chỉ là một món đồ chơi thôi.

Chỉ có Thiệu Ngôn là không có bất kì loại quan tâm nào ngoài bài vở, anh ta chăm chú vào bài của mình, anh cũng như hắn chỉ mới độ tuổi mười tám, mười chín nhưng đã đỗ đại học và đang học lên thạc sĩ quản trị kinh doanh.

Mấy tiếng đồng hồ Hà cứ ngồi trong lòng Nhiên nhìn hấn làm bài, tuy chả hiểu gì cho cam nhưng không hề lên tiếng hỏi, sợ làm phiền, chán quá không biết làm gì, hấn lại chẳng cho cô thoát ra sợ lại đi chơi bên ngoài vườn, cứ ôm khư khư đến nỗi con mèo nhỏ ngủ rồi vẫn không bỏ ra.

Qua ba tiếng học trong tâm trạng không được thoải mái vì ba cái kẻ Nhã Linh - Mã Kỳ - Mã Kha cứ dùng ánh mắt sấm soi nhìn vào mèo con của hấn, hấn ra lệnh đuổi khách với lý do buồn ngủ, mai vào trường gặp lại.

Không thèm ra tiễn khách, hấn khều con bé ngốc dậy, ôm cô lên phòng, Hà vẫn còn ngái ngủ vùi mặt vào lòng hấn ngáp mãi.

-Đi tắm, ăn cơm- Hấn ra lệnh.

Tĩnh Hà gật đầu, lột sạch quần áo, vui vẻ chạy thẳng vào nhà tắm, hấn thì nhìn theo nửa cười nửa bực, chạy như thể trốn té lại khóc nữa.

Hạo Nhiên cũng thoát đồ đi vào trong, ngồi xuống bồn tắm, thoa một ít xà phòng vào tay bắt đầu xoa đầy người nó.

Mười ba, mười bốn, đây là độ tuổi dậy thì a, những thứ của một thiếu nữ cũng bắt đầu phát triển, ngực nở, rùng rậm cũng bắt đầu mọc um tùm nhưng cô vẫn chưa có đèn đỏ.

Hấn bắt giờ rút tay lại, có một dòng điện khó chịu chạy dọc ở bụng dưới, nóng bức cả người, hấn biết mình đang có chuyện gì, cái này gọi là dục vọng. Nhưng vẫn chưa hiểu với con nhóc ngốc xấu xí này cũng nổi lên được sao?.

Tắm xong hấn cho cô lên giường ngủ, dặn dò phải ngủ, hấn đi chốc lại về không được chạy loạn, cô ngoan ngoãn nghe lời, chưa đến mười lăm phút đã ngủ queo.

Hạo Nhiên thấy con mèo nhỏ ngủ, lấy chiếc điện thoại bấm số:

-Alo, Hạo Nhiên à?

Đầu dây bên kia bắt máy chưa đến hồi chuông thứ hai, giọng một cô gái nghe rất quen a.

-Ừ, bây giờ tôi qua chị được chứ?

Hạo Nhiên trả lời, tự mình mặc qua loa một bộ đồ nhà.

-Được.

Đầu dây kia vừa trả lời, hấn cúp máy, tắt đèn, đóng cánh cửa phòng nhẹ nhàng, không quên ngó vào xem tình hình, chắc chắn mọi thứ đã ổn hấn mới rời đi.

Mười lăm phút sau.

Hấn căn dặn tài xế Hạ một tiếng nữa đến đón mình tại đây, quay người đi vào căn nhà hai lầu, không cần bấm chuông, mở cửa đi thẳng vào trong như một nơi quen thuộc.

-Hạo Nhiên cậu đến rồi!

Bước ra cửa đón, người đó là Nhã Linh, chị ta mặc chiếc đầm satanh mỏng màu trắng kết hợp bộ đồ lót màu đỏ chót, người đàn ông nào nhìn đến mà không nổi lên dục vọng chứ. Chị ấy năm nay hai mươi ba tuổi, xinh đẹp, quyến rũ, học giỏi, do sống trong căn túng thiếu nên thứ chị muốn là sự giàu sang và con mồi mà chị chọn là hấn.

-Tôi chỉ ở lại một tiếng, việc tôi đến đây chị cũng biết rõ rồi đấy.

Không thèm đoái hoài đến sự hấp dẫn được phô bày trước mặt, thứ hấn muốn bây giờ là thỏa mãn dục vọng bản thân.

Đi vào phòng nằm xuống giường, Nhã Linh dù khinh miệt trong lòng nhưng không biểu lộ ra ngoài, môi chị ta vẫn nở nụ cười, trèo lên người hấn, thành thực cưỡi từng cú áo, cặp quần.

Trên người hắn bây giờ chỉ duy nhất chiếc quần lót màu đen, cậu nhỏ bên trong đã cứng cứng quá độ, hắn khó chịu cau mày, mắt vẫn nhắm chặt hưởng thụ.

Linh trườn người nằm đè lên hắn, đôi môi ma quái lướt từ vành tai của hắn trên đầu chọc ghẹo, đầu lưỡi dính hương phối hợp nhịp nhàng vẽ từng đường uyển chuyển trên chiếc cổ hắn, hắn nhọc nhằn sung sướng rên nhẹ.

Chị ta nhếch mép, hôn lướt xuống cổ, tới lòng ngực, mút mạnh hai cái vào đầu ti của Nhiên, hắn cong người tê dại, mút lại mút, trên ghẹo chán chê chị lại lướt xuống rốn, đưa đầu lưỡi uốn lượn vùng sâu xa, hắn điên cuồng thổ dốc.

” Chị ta luôn biết cách làm thỏa mãn mình đấy nhỉ? Đúng là dạng gái tùy tiện ” - Hạo Nhiên nghĩ thầm.

Nhã Linh cảm nhận được sức chịu đựng của hắn đã đến cực độ, chị liền tuột phăng chiếc quần lót đen ra, cậu nhỏ hùng dũng ngẩng đầu, cậu bé nó mới to và bự lắm sao, không ngờ lại có một người hoàn hảo toàn diện đến như vậy.

Chị ta cuối đầu cho cậu nhỏ vào miệng, mút nhẹ nơi đỉnh đầu, tay mân mê hai hòn ngọc, nhẹ lại mạnh, lúc đầu chỉ ngậm bên ngoài, dần dần chị cho nó vào sâu nơi cổ họng nuốt gọn hết của hắn.

Hạo Nhiên bị một lực ấm nóng, chặt hẹp nơi cổ họng làm cho sung khí nổi lên, không thể bị động được thêm, hắn lật người Nhã Linh lại, không cần biết người con gái đó ra sao, kéo nhanh chiếc quần lót ra hắn động thân tiến thẳng vào u cốc mật ngọt.

Bạch Bạch...

Tiếng va chạm phát ra từ nơi đó làm cho người khác đỏ mặt tía tai, nhưng hai kẻ dâm loạn không hề nghe thấy, chỉ liên tục rên lên sung sướng, thổ dốc.

Hắn tiến vào không nhanh không chậm, liên tục đẩy ra đẩy vào, chị ta cũng phối hợp nhuần nhuyễn đưa theo từng nhịp của hắn.

-AAAAAAA.

Hắn rút nhanh cậu nhỏ, nắm tóc Nhã Linh, chọc nhanh cậu bé đang co giật vào miệng chị, lấp đầy trong đó, hắn đổ cả thân mình nặng nhọc xuống giường, thổ dốc thỏa mãn, chị ta nuốt sạch tinh hoa của hắn, vùi đầu vào lòng ngực hắn, nũng nịu.

-Cô bé lúc chiều là ai thế? Thật là quà của cậu sao?.

Hạo Nhiên đang mệt nhưng nhắc đến Tịnh Hà mới chợt nhớ, ngồi bật dậy, phải về nhà thôi.

Phản ứng của hắn làm chị thấy bực mình, chị ngồi dậy, đặt cằm lên vai hắn nói:

-Cậu không trả lời tôi.

Quay đầu, đối diện với Linh, hắn nheo mắt, nhếch mép, trả lời:

-Chị không cần lo làm gì, chuyện của chị là thỏa mãn tôi khi tôi cần. Đối với bất cứ cô gái nào chuyện chị làm tôi không quan tâm, nhưng chị đừng vào cô bé đó thì không yên với tôi đâu.

Nhã Linh tức giận, ngồi dậy quăng quần áo vào người hắn, chị xoay người đi vào nhà tắm, tiếng nước chảy vọng ra.

Hắn mặc lại đồ, đi ra khỏi nhà đúng một tiếng đồng hồ, xe của bác sĩ Hạ đã đợi từ khi nào.

” Loại con gái rẻ tiền ”

Suy nghĩ khinh miệt Nhã Linh, thật ra hắn luôn luôn có lỗi nghĩ như thế không riêng gì chị ta mà với mọi người con gái khác, ngoại trừ con mèo ngọc ở nhà thôi, đối với hắn Hà không phải đứa con gái tầm thường mà là một đồ vật mà hắn sở hữu cơ.

4. Chương 4: Đèn Đỏ A!

Một năm sau,

Trong lúc đang ngủ rất ngon, Hạo Nhiên bị đánh thức bởi tiếng khóc của thiên hạ nhỏ trong lòng, bực mình vì bị phá giấc ngủ, hấn cẩu bần hỏi:

-Sao không ngủ?.

Tịnh Hà đưa mắt nhìn hấn, ôm bụng thút thít nói:

-Đau bụng quá à, huhu...

Hấn cóc một cái vô đầu cô, lúc này không nghe lời ăn bậy trước khi ngủ đây mà, hấn bật đèn, lấy chai dầu từ tủ ra, dốc chiếc chần lên, hấn đứng hình.

Cái đèn ngủ kitty màu xanh của Hà loang lổ máu, sau một lúc não ngừng hoạt động hấn mới ngộ ra, cô bị đèn đỏ a, tức có nghĩa chính thức thành thiếu nữ rồi.

Hạo Nhiên leo xuống giường đi đến phòng ba, thấy đèn tắt, trước giờ không thích gõ cửa, mở cửa xông thẳng vào trong.

Hạo Nhân - Minh Thi đang ngủ bị ai đó bật đèn chói quá, tỉnh luôn, chớp mắt một lúc hai người mới thấy rõ kẻ phá giấc ngủ là thằng con cưng của mình, ông ngái ngủ hỏi:

-Chuyện gì vậy con?

Hấn tay đầy máu giơ lên cao, dọa hai ông bà giật mình bật dậy, nhìn hai tay của hấn, tim muốn rớt ra ngoài.

-Con giết người hay vật thể?- Hạo Nhân nghi vấn hỏi:

Nhiên lắc đầu, cộc cằn nói:

-Tịnh Hà tới tháng rồi.

Vừa dứt lời, Hạo Nhân cùng Minh Thi nhìn nhau mỉm cười, bà đứng dậy vỗ vai hấn.

-Rửa tay đi con, kêu người lên thay cái lót giường mới, để đi lên giúp con bé.

Hạo Nhiên hôm nay nghe lời lạ thường, gật đầu đi rửa tay, sau đó còn bắt Minh Thi dạy mình cách mặc băng vệ sinh cho Tịnh Hà nữa, bà từ chối, ba hấn cũng bảo chuyện phụ nữ nhưng hấn quyết không nghe, con bé ngốc đó làm sao mà nhớ chứ.

Thi ngại ngừng chỉ cho Nhiên, còn Hà làm chuột bạch mà chẳng có tý gì e thẹn nhất nhất nghe lời của hấn nha.

Qua chuyện đó, Hà vốn hay nói chuyện cùng Phong - Lạc, hôm gặp trong trường đã kể tất tần tật cho hai người đó nghe. Kết quả rất ư thâm khốc.

Là như thế này, sau khi nghe xong hai người cười một trận còn đi chọc Hạo Nhiên, làm hấn tức tối về nhà lôi cây cổ phổ ra (cây roi ý), đánh như tử Hà cho cô chữa.

Từ lần đó, cô không dám mở lời kể bậy bạ nữa, rất ngoan và nghe lời.

Mười bảy tuổi, cái tuổi người ta bắt đầu cặp kè, biết yêu biết thích thì Tịnh Hà lại chẳng biết yêu thích ai ngoài ba, mẹ, Hạo Nhiên, Vũ Lạc, Lâm Phong.

Có người hỏi bạn trai cô là ai, cô liền trả lời:

-Hạo Nhiên.

Cái đó do Phong với Lạc chỉ, hỏi liên quan tới từ yêu, thích, chồng liền gọi tên hấn. Dần dần có người bảo cô bị ảo tưởng. Xấu như Hà mà là bạn gái của thần tượng bọn họ sao.

Hạo Nhiên năm nay hai mươi hai tuổi đỗ tiến sĩ kinh tế, chưa nói đang là Tổng giám đốc cho công ty Hạo Phát, tập đoàn này đứng nhất nhì thế giới, Nhiên được biết đến như người trẻ tuổi thành đạt, tuần tú, một mẫu đàn ông lý tưởng cho tất cả cô gái.

Hắn không khi nào đưa cô đến trường hay dẫn cô đi dự tiệc, lý do vì bận và cô quá xấu sẽ làm hư hình mẫu của hắn, nhưng không vì thế hắn bỏ bê cô đâu. Kế bên hắn có hai tên rất trung thành là Vũ Lạc và Lâm Phong họ phụ trách đưa đón, giám sát con mèo ngọc đỏ khi hắn không có bên cạnh.

-Này, tối nay ở trung tâm X, có buổi khánh thành “Công viên giải trí HAD” mới đấy, nghe nó Hạo Nhiên sẽ đến cắt băng khánh thành nữa đó.

Cô bạn cùng bàn Tiểu Bạch - Lệ Tú Bạch, lên tiếng tám cùng cô bạn bàn trên.

Cô gái có khuôn mặt xinh xắn Tiểu Nha - Phương Ngọc Nha mừng rỡ lên tiếng:

-Thật sao? Mình muốn đi quá!

-Mình cũng vậy.

Hà chen vào, hai đứa này chính là bạn thân của cô nha, dù không biết nhà cô hay lý lịch ra sao, chỉ biết cô có hai ông anh rất đẹp trai nên đã kết bạn thân từ lớp mười tới giờ.

-Thế tối mình đi đi.

Tiểu Bạch vỗ vai hai đứa bạn, cả ba người gật đầu cười.

-Hừ, muốn đi thì xem lại mình trước đi, không có thiệp mời thì đừng hòng có chỗ xem.

Người có giọng nói chanh chua không ai khác ngoài hoa khôi của trường Hạ Bích Chi, cô ta phe phẩy tấm thiệp mời trên tay, chiếc thiệp màu đỏ có in dòng ” Tập đoàn Hạo gia kính mời... ”.

Mọi người tròn mắt nhìn, ai cũng vây quanh bên cô ta, liên tục khen, nịnh nọt, vuốt mông ngựa ghê gớm luôn.

Tiểu Bạch cả Tiểu Nha làm vẻ mặt khinh thường, đồ khoe khoang, kêu ngạo.

-Không được lại gần mình đứng xa cũng được vậy - Tiểu Nha lên tiếng.

Tiểu Bạch gật đầu:

-Đúng vậy, tối nay bảy giờ mới cắt băng, khoảng năm giờ mình tới tranh chỗ không tin không thấy được anh ấy. Gặp tại trường nha.

Giờ học kết thúc cũng tầm ba giờ mấy, Tịnh Hà nhớ lại cái thiệp đỏ lúc nãy, hình như có thấy đâu thì phải, vào nhà cô chạy lên phòng vừa đúng lúc hắn còn chưa đi, đang chỉnh chu bộ quần áo.

-Hôm nay ăn cơm, học bài, ngủ sớm, anh sẽ về rất khuya đấy.

Bỏ ngay cổ áo, cài lại cúc tay hắn thắt chiếc cà vạt màu xanh dương đậm, mái tóc chưa lau khô rối tung, bộ quần áo ôm sát body tôn lên cơ thể hết sức chuẩn không cần chỉnh của hắn.

Hà lắc đầu, cô tiến lại gần nắm góc áo của hắn, nhỏ giọng nũng nịu:

-Cho Hà đi với, Hà muốn được xem.

Hạo Nhiên dừng động tác mặt đánh lại nhìn con mèo ngọc đỏ gằng dụi đầu vào chân làm nũng.

-Không được, ở nhà, ăn, học, ngủ, không cãi.

Nhiên không để con ngọc nói nhiều cầm cây roi lên, hiệu quả tức thời Hà liền leo lên giường chui vào mềm núp, chỉ ló khuôn mặt nhỏ ngậy đại ra nhìn.

Đẹp cái cây hắn tiến lại gần, ôm lấy thiên hạ nhỏ vào lòng, vuốt ve làn da mịn màng như em bé của cô, khuôn ngực ngày nào trắng phiu, bấy giờ đã nhấp nhô, hắn úp bàn tay lên đôi bầu ngực sữa vung cao nhẹ nhàng xoa bóp.

Tịnh Hà còn ngọc lăm không biết mình đang bị sàm sỡ một cách dã man, thấy đã đã nên cứ cười mãi.

-Thích không? - hần hỏi:

-Thích ạ - cô ngây dại trả lời:

-Muốn nữa không?.

-Muốn ạ.

-Vậy hãy ngoan, khi anh về sẽ làm nữa được không? - hần tà mị nói nhỏ vào tai cô.

-Vâng ạ - mèo ngốc đúng là mèo ngốc, liên tục gật đầu cười.

Hạo Nhiên thấy đã dụ xong rồi, quay lại căn dặn lần nữa mới thật sự rời đi.

Tịnh Hà nhảy xuống giường đi xuống phòng khách bất ngờ gặp Thiện Ngôn, anh ta đang ngồi trên ghế thấy cô cũng đi lại gần hỏi:

-Hạo Nhiên đâu em?

Hà trả lời:

-Mới đi ạ.

Ngôn gật đầu định rời đi nhưng sức nhớ ra quay đầu lại hỏi:

-Em không đi à?

Cô xịu mặt lắc đầu.

-Nhiên không cho em đi.

Suy nghĩ một chút, Thiện Ngôn lại lên tiếng:

-Thay đồ đi anh đưa em đi.

-Thật ạ?.

Hai con mắt như hai cái đèn pha phát sáng, Ngôn gật đầu, cô liền vui mừng nhảy cẫng lên chạy đi thay đồ nhưng mà trước giờ không biết lựa đồ mặc a, chỉ toàn hần làm cho cô thôi.

Thấy thiên hạ nhỏ lâu quá nên lên xem thử, ai ngờ cô vẫn chưa thay đồ gì hết, hỏi ra mới biết không biết lựa và mặc đồ.

Thế là anh giúp cô chọn bộ đồ lại tự mình thay cho cô, Hà ngây thơ như đứa trẻ cứ nghĩ anh thay cũng giống như mẹ và Nhiên thôi, còn Ngôn thì khác, mặt đỏ như quả cà chua chín, hai mươi hai năm chưa bao giờ đụng vào sát giới nha, bây giờ lại thay đồ cho cô gái ngốc thật sự là thẹn quá.

Tịnh Hà lôi thôi dẫn co bắt phải chở đến trường có bạn chờ, vừa tới thì thấy Tiểu Bạch - Nha đứng đợi từ khi nào, chưa kịp mắng con bé Hà đến trễ miệng đã cứng đờ, một anh chàng quá đẹp trai đang ngồi trong xe a.

Đi đến nơi, chỗ này quả thật rất đông người, chật nít chẳng có chỗ để chui vào luôn ý, đang ngán ngẩm thì Thiện Ngôn lôi cả bọn vào cổng đi tới hàng ghế vip (hàng ghế đầu tiên đối diện sân khấu), Tiểu Bạch - Nha thì đang ngơ hết sức không ngờ mình lại được ngồi chỗ này, gần sân khấu thế mà.

Tịnh Hà thì không thấy gì lạ, vì có biết cái gì cho cam đâu mà lạ.

Loay hoay nhìn, Tiểu Nha thấy được Hạ Bích Chi đang cố chui vào ghế mình ở hàng thứ năm từ hàng vip đếm xuống, cô vẫn tay với Chi làm cho cô ấy đứng hình, nhìn mặt là biết đang có rất nhiều dấu chấm hỏi bay lượn trên đầu rồi.

Cười khinh, Tiểu Nha hất cằm quay lên, cười vui vẻ.

Mọi người đã vào hàng ghế của mình, trật tự yên lặng, bài phát biểu của Giám đốc Tổng nhanh chóng trôi qua trong buồn chán, tới khi ông xuống tên:

-Sau đây xin mời Tổng giám đốc Hạo lên bục để tiến hành buổi lễ cắt băng khánh thành công viên giải trí HAD.

Ánh đèn flash từ ống kính chụp hình cùng tiếp vỗ tay giòn tan phía dưới vang lên. Hạo Nhiên ngoài đời còn đẹp hơn cả trong hình, hấn lịch lãm đến bức người, bước lên bục bên tay phải hấn đang choàng là một cô gái sang trọng mặc chiếc đầm màu đỏ ánh kim lấp lánh cô ấy cũng xinh đẹp, tỏa sáng chẳng thua gì hấn.

Bước đến, hấn bắt tay Giám đốc Tổng, Nhiên mỉm cười với mọi người bên dưới, ánh mắt thưởng thức sự nhiệt tình hâm mộ mà người ta giành ình.

Nhưng đôi mâu quang vừa lướt qua rồi đảo lại, ngưng trọng nhìn về một phía, nụ cười trên môi cũng dập tắt.

Tịnh Hà của hấn đang ngồi cạnh Thiện Ngôn, tay không ngừng vỗ, miệng cười muốn té ra luôn, chưa kể bộ đồ trên người đang mặc, hấn không mặc dùm, vậy tình huống tệ nhất hấn nghĩ ra là Ngôn đã thay dùm con bé gốc đó.

” Chết tiệt ”

5. Chương 5: Lăn Đầu

Khuôn mặt hấn trở nên cứng ngắt, lạnh tanh làm cho Nhã Linh giật mình ghé tai hấn nói nhỏ:

-Đừng quên nụ cười.

Hấn thoát khỏi dòng suy nghĩ, liếc xuống hàng ghế lần nữa, quay lưng đến bên dãy vải băng màu đỏ, bắt đầu cử hành nghi thức cắt băng khánh thành.

Tịnh Hà không biết mình đang gặp nguy hiểm, cứ đông đông đòi lên đó với hấn.

Thiện Ngôn bó tay đành ôm con bé vào lòng, giữ nó không cho chạy lung tung, trong lòng anh thầm cười với sự ngây dại của cô bé gốc này.

Tuy đang làm nghi thức cắt băng nhưng những chuyện bên dưới không có gì có thể qua được mắt hấn. Khi thấy Ngôn ôm Hà trong tay hấn đã muốn bay xuống mà giành lấy cô, nhưng không thể, đây là việc trọng đại hơn bên dưới.

Hấn đành chôn cái tức không nuốt nổi kia vào bụng liên tục chửi rửa con mèo gốc đó.

.....

Cuối cùng buổi lễ cũng xong, Hạo Nhiên - Nhã Linh đi trả lời phỏng vấn của ký giả.

Thiện Ngôn đưa hai cô nương kia về, trước khi từ biệt đã bắt anh đưa số điện thoại cho bằng được a. Anh cũng cho đấy, nhưng bảo có việc gì quan trọng mới gọi, vì anh rất bận.

Nói sơ về Thiện Ngôn thì ít ai biết đến anh, vì mọi thứ về anh đều bí ẩn cả, hiện anh đang đóng một bộ phim, 50% anh nghĩ mình đóng tốt còn 50% anh nghĩ mình dư sức giúp bộ phim nổi tiếng (quá tự tin).

-Tối nhà rồi.

Ngôn lay cô bé ngủ say ở ghế sau đây, Hà ngái ngủ, vươn vai, lắc đầu không chịu xuống.

Anh nhìn cô lại liên tưởng tới con mèo vươn mình, ngáp một hơi dài, trông rất ngộ nghĩnh đáng yêu, anh cười xòa, tháo dây an toàn ình, đi xuống phòng cô lên phòng.

Phòng không có ai, chắc rằng Hạo Nhiên còn chưa về, đặt Tịnh Hà đã ngủ từ lúc nào lên giường, đắp mềm ngay ngắn anh định quay người rời đi nhưng không hiểu sao lại đứng yên, vuốt mái tóc đen dài của cô, anh bắt giác cuối người lên trước, hôn lên đôi môi cô như chuồn chuồn lướt nước, thế thôi cũng làm mặt anh đỏ ửng lên.

Bốp Bốp

Tiếng vỗ tay ngoài cửa làm Thiện Ngôn giật bắn người nhìn ra, Hạo Nhiên từ lúc nào đã về đứng ngay cửa chăm chú nhìn xem tên đó muốn là gì với món đồ của mình.

-Không ngờ búp bê xấu xí của tôi mà cậu cũng có thể động tâm sao? - Hấn nói:

Đi đến bên giường ôm cô ngốc vào lòng, Hà nghĩ thấy mùi hương quen thuộc, cười cười trong mơ rút đầu vào ngực hấn.

Thiện Ngôn đứng dậy bỏ đi, nói:

-Chuyện đó chỉ là một phút nông nổi thôi. À tôi muốn nói cậu đừng trêu đùa với Nhã Linh và Tịnh Hà như thế.

Hấn hất cằm.

-Cậu sai rồi, Nhã Linh cô ta là tự nguyện, còn Tịnh Hà là món đồ của tôi, tôi muốn làm gì không cần cậu xen vào.

Ngôn lắc đầu bỏ đi, anh thật sự không thể khuyên được tên cứng đầu ấy, nếu hấn cứ như vậy người đau khổ không ai khác ngoài cả ba người.

Anh đi mất, nụ cười trên môi của hấn cũng tắt.

Ánh mắt lóe lên sự nguy hiểm.

Chát

Hấn tát vào má Hà một cái mạnh làm cô bừng tỉnh, ôm má, trừng mắt khó hiểu nhìn hấn. Hạo Nhiên nắm tóc cô lôi xuống giường như một con búp bê, sách lên cao, hắng giọng hỏi:

-Tao đã bảo mày như thế nào hả?.

Chưa bao giờ cô thấy hấn lại nói chuyện như thế, rất đáng sợ cô òa lên khóc, không thể trả lời, tay cố gỡ bàn tay to của hấn ra khỏi tóc cô, rất đau a.

-Bộ đồ này ai mặc ày? Thăng Ngôn đúng không?

Hà gạt đầu lia lịa, nước mắt không ngừng tuôn, cô vẫn chưa hiểu tại sao lại bị hấn đánh còn bị la mắng nữa.

Cái gạt đầu của cô là hấn nổi điên, khi tưởng tượng ra Ngôn đã nhìn thấy hết những thứ trên người Hà, còn đụng vô, sờ mó món đồ của hấn nữa.

Hạo Nhiên quát:

-Chết tiệt, con ngu này.

Hấn lôi cô vào nhà tắm xé nát đồ trên người cô, không pha nước, vắn vòi nước lạnh, dòng nước lạnh như băng xối lên người Hà, cô lạnh quá, vùng vẫy chạy ra lại bị hấn kiềm lại. Lấy một cái bàn chải chà lưng liên tục chà lên da thịt non mềm của cô. Hấn điên cuồng muốn tẩy đi hết những thứ dơ bẩn của tên khác trên người cô.

-Đau quá, huhu, đau,...

Tịnh Hà đau muốn ngất, da thịt bị chà đến trầy xước, khắp nơi đều chảy máu từ cổ đến chân luôn a, cô không vùng vẫy được đành nhào vào lòng hấn khóc nức lên, hấn lại càng tức giận hơn nữa khi cô dám để cái dơ đó dính lên người mình.

Cốp

Hấn nắm tóc Hà giật thân hình cô ra, đập trán cô vào tường, lưng đối diện khuôn mặt hấn.

Sự tức giận làm hấn mất hết lý trí, đưa mắt nhìn xuống cặp mông tròn trĩnh của cô hấn lại liên tưởng đến việc hai người đó sau khi cởi đồ đã làm cái chuyện đó.

Tức giận, điên cuồng, dục vọng, phỉ báng,... hấn nâng mông cô tiến vào sào huyết nhỏ nhắn chật hẹp, không có đạo đầu, không có tự nguyện, nơi đó khô khốc, một dòng ấm nóng lăn vòng rơi xuống nước ánh lên màu đỏ tươi hòa quyện cùng những giọt máu khác, trong thật khủng khiếp.

Cảm giác choáng váng khi đập vào tường còn chưa kịp báo mình đang chảy máu đầu thì cảm giác đau buốt truyền từ bụng dưới lên, cảm giác như da thịt bị xé toạc ra rất đau, tê tâm liệt phế, khóc nức cầu xin:

-AAAA, đau, Hà đau quá! Huhuhu.. ngừng lại đi..

Khi tiến vào mới biết, con bé ngọc này chưa bị tên đó xơi, trong lòng cũng giảm đi sự tức giận điên loạn mà thay vào đó là dục vọng, nơi nhỏ nhắn co thắt liên tục làm hấn không còn kiềm chế được nữa.

-Tĩnh Hà ngoan, không khóc nữa để anh được vui nào.

Hấn ghé tai cô nói nhỏ, dụ hoặc.

Cô đau đón hai tay nắm chặt đôi tay hấn đang vịn eo cô.

-Hạo Nhiên vui sẽ không đánh Tĩnh Hà nữa chứ? - Cô ngây thơ hỏi:

Hấn cười thâm tà, giọng khàn khàn trả lời:

-Tất nhiên nhưng Tĩnh Hà không được phản kháng dù có đau nghe không?

Cô không hiểu mấy nhưng cũng gật đầu.

Hấn cười giảo hoạt, nhẹ nhàng đưa vào đút ra, cảm giác co thắt từ tử cung Hà làm hấn cuồng mê, một lúc nhanh hơn. Quên mất đây là lần đầu của cô bé a, hấn không ngừng đưa đẩy tới tấp vào sào huyết của cô.

-AAAAA

Hấn lấp đầy trong cô, buông tay, bất ngờ cô ngã up xuống, chưa kịp đỡ nên mặt đã hôn thành bõn một cái mạnh.

Hạo Nhiên quỳnh quang đỡ lấy cô, trên người toàn là máu, khuôn mặt đã tái mét tới độ khó coi, xanh trắng lẫn lộn, cuộn Hà trong chiếc khăn to hấn bế cô lên giường lau sạch thân thể, gọi điện cho bác sĩ Mã đến, ông ta là bác sĩ riêng cho gia đình họ Hạo.

Khám cho cô bé xong, báo cáo, căn dặn Hạo Nhiên không được “mạnh tay” như thế nữa, cô bé bị mất máu do va đập mạnh, tức khí nên mới ngất.

Hấn nghe xong gật đầu lia lịa.

Đến bên giường ngắm nhìn mèo ngọc bất tỉnh hấn cảm thấy thương yêu, cảm giác ghen tuông khi này chỉ như cơn gió thoảng qua.

Tĩnh Hà từ bây giờ đã chính thức trở thành người phụ nữ của hấn.

6. Chương 6: Cây Gậy Thịt

Ánh dương chiếu rọi qua khe lá trước cửa sổ, những tán cây đung đưa xào xạc, tiếng chim hót, có cả một mùi hương rất quen thuộc.

” Là Hạo Nhiên ”

Ý nghĩ Hà thoáng qua, cô mỉm cười nâng mí mắt, đúng là hấn, hấn đang ôm lấy cô trong lòng như từ nhỏ đến giờ.

Tĩnh Hà nghiêng đầu quan sát kĩ khuôn mặt tuần mỹ này, chính cô cảm thấy kì lạ tại sao hôm nay mình lại hiểu việc đang diễn ra, lại có thể suy nghĩ nữa chứ.

Đưa tay, vòng quanh ôm lấy hấn vào lòng cô dụi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực hấn. Hạo Nhiên mở mắt nhìn thiên hạ nhỏ quây phá không chịu ngủ, lướt tay trên tóc cô vôn về làn da mịn màng.

-Tỉnh rồi thì dậy ăn cơm thôi.

Hạo Nhiên yêu chiều hôn lên má cô bé ngốc.

-Vâng ạ, đi ăn thôi nào.

Cô bước xuống giường, nhanh nhẩu đoản chút nữa đã hôn sàn nhà, đầu óc quay mòng mòng, sờ lên trán thấy bị băng nguyên một cục, phía bụng dưới thì đau thắt, không nhờ hấn đưa tay kéo lại thì xong rồi, tiêu luôn cái bản mặt.

-Sao không bao giờ nghe lời thế nhỉ? Đi từ từ.

Hấn mắng yêu đỡ cô xuống giường, tìm bộ đồ chỉnh tề mặc vào cho cô.

-Đau quá hà!

Hà chu cái mồm nhỏ nhắn lên, tay chỉ vào bụng dưới đang đau buốt lên theo mỗi bước chân cô đi. Hạo Nhiên dừng động tác, bưng tỉnh hôm qua mình đã quá mạnh bạo, đỡ cô ngồi xuống giường căn dặn nghỉ học hôm nay đi, hấn xuống đem thức ăn lên.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, nằm yên trên giường.

Hấn ở nhà một lúc cũng rời đi đến công ty, cô nằm mãi trên giường cũng chán, nên từ khi nào đã biết lấy điện thoại bàn gọi ẹ a (không có điện thoại riêng).

-Nhiên, gọi di à? - Minh Thi đang ngồi trong phòng khác sạn năm sao HAVAR, tuần này cả hai người Hạo Nhân và bà đi hấp hôn nha, giao nguyên công ty cho Hạo Nhiên luôn.

-Dạ không, là con ạ! - Có chút hụt hẫng khi gọi ẹ mà cứ ngỡ Nhiên gọi cho.

-Tĩnh Hà? Sao con không đi học? - Thi có vẻ ngạc nhiên giờ này chẳng phải lố giờ học của con bé rồi sao, dù nó có ngốc nhưng rất chăm học nha không thể ở nhà vậy được.

Con bé lại ngây thơ trả lời:

-Dạ, không đi ạ, con bị anh Nhiên đánh đau lắm, không xuống giường nổi.

Thi buồn bã nói:

-Con lại chọc nó gì nữa vậy? Đánh ở đâu, khi về mẹ xoa dầu cho nhé?

Hà thật thà quá độ:

-Con đâu có chọc chỉ đi xem anh ấy cắt băng gì đó thôi hà, với lại ảnh dùng cây xúc xích dưới bụng đâm con đau lắm mẹ ơi!

Lời nói của cô làm bà chấn động, cũng vì ngốc qua mới vậy đấy, cô gọi mãi không ai trả lời đành cúp máy, nhưng lại chẳng biết Minh Thi đang đòi chồng đưa về, cô con gái tuy không sinh ra nhưng cũng một tay chăm sóc từ nhỏ đến lớn, hiện giờ đang không ổn ở nhà làm bà lo đứt ruột đứt gan.

Hạo Nhân khuyên vợ, thế nào ông cũng chấp nhận Hà là con dâu mà, với lại thằng nhóc con ông làm gì nó tự biết giải quyết lớn rồi chứ còn bé bỏng gì nữa đâu mà phải lo.

Không về được bà gọi cho vú hai ở nhà coi cô chủ có bị gì thì gọi ngay cho bà biết.

Tuần đi chơi kỉ niệm hai mươi ba năm ngày cưới bị phá hỏng bởi sự lo âu của bà.

Tiểu Nha - Tiểu Bạch gọi điện thoại bàn cho Hà, cô bắt máy nói mình không khỏe nghỉ một hôm, rồi lại kể chuyện xúc xích của Hạo Nhiên đâm đau mình thì hai người kia chửi ột tăng, ảo tưởng đến bệnh.

Tĩnh Hà bị chửi chẳng biết vì sao, đến khi Hạo Nhiên về thì thuật lại toàn bộ cho hấn nghe.

Đang nuốt miếng cơm liền phun ra hết, mặt hấn đen hơn cả nhọ nồi, lời cổ áo cô lên phòng lột quần cầm roi quất liên tục.

Bao năm trôi qua bị đánh riết mà không tổn, cứ ngốc nghếch như thế nhưng cái vẻ ngây dại đó lại làm hấn yêu cô từ lúc nào chính hấn cũng không biết.

Hôm nay sinh nhật cô, hấn quyết định về sớm mua cho cô một con gấu to, rồi dẫn đi chơi ở công viên giải trí nhưng không ngờ Nhã Linh gọi điện thoại báo có tin quan trọng.

Hấn đến nơi, gấp rút nói:

-Có chuyện gì nói đi.

Linh biết hấn đang vội nên không làm mất thời giờ, đưa một tờ giấy khám bệnh ra.

-Chị có thai rồi.

Chị ta cười tươi, hai mươi tám tuổi mong chờ vào cái ngày mình mang trong người đứa con của hấn, mục đích để giam hấn buột chặt với mình.

Nhưng chị sai rồi, hấn ghét bị cướp mất tự do, cầm tờ giấy khám thai, hấn cười khinh bỉ, nhìn hờn máu đỏ trong hình hấn chẳng có tí cảm xúc nào, liếc tờ giấy xuống bàn, hấn nhíp tay lên bàn nói:

-Phá bỏ cái thai nếu muốn phục vụ tôi.

Nhã Linh bị sốc, thường bọn đàn ông rất thích có con không phải sao? Chị lắc đầu bảo:

-Tôi không phá đâu, nó là con của cậu mà.

Hạo Nhiên nhếch mép, hấn nhìn chị ta đang sợ hãi, giọng đanh lại:

-Chắc chắn không muốn phá.

Linh gật đầu chắc chắn.

Binh..Bốp...

Hấn không nói nhiều đứng cao người, hai cước đá vào bụng chị ta, Linh bị tấn công bất ngờ không kịp đỡ, ôm bụng ngã vật xuống sàn, phía dưới máu không ngừng tuôn ra thấm ướt hết nền nhà.

Đau đớn, chị ta ôm bụng khóc nức, hổ dử không ăn thịt con vậy mà hấn lại làm việc này với chị.

Hấn xoay người bỏ đi, Nhã Linh lại ôm lấy chân hấn, van xin, nài nỉ, đừng bỏ rơi chị ta nhưng hấn không quan tâm, dậm lấy cái thai để buột hấn à? Thứ đàn bà ích kỷ này hấn không cần.

Rút chân lại, hấn đạp lên đầu Linh, giọng nói không còn là con người nữa:

-Khôn hồn thì tránh xa tao ra, dơ bẩn.

Dù hấn là kẻ không tốt nhưng chính hấn cũng đã suy nghĩ rất nhiều.

Mẹ hấn từng bị lừa bởi người không yêu bà và sinh ra hấn, bây giờ Nhiên không muốn ai mang con hấn trừ người hấn yêu ra.

Đây là kết cục Nhã Linh đã chọn, hấn không yêu chị và cũng không muốn đứa con đó ra đời. Giết đứa bé cũng tốt cho nó, sớm đi tìm một nơi khác để đến làm con của một gia đình hạnh phúc hơn.

Bỏ đi được một đoạn, hấn gọi cho cấp cứu đến số nhà của Linh, báo cáo việc cô bị xảy thai ngoài ý muốn (té cầu thang).

Tâm trạng rạng rỡ bị Linh phá nát, hấn quyết định đi đến quán bar As trước, về mua quà cho con ngốc đó sau.

Tin nhắn gửi đi: Hai ông nội đến quán bar tại chỗ cũ.

Tin phản hồi: Được rồi, gặp sau.

.....

Tịnh Hà sau khi tan học được Tiểu Bạch - Nha lô đi đến quán bar As để chúc mừng sinh nhật.

Về phía hai người anh kia bảo có việc kêu cô hôm nay đi nhờ hai cô bạn về đi, nên Hà cũng chẳng có gì vướng bận, đành đi theo hai cô bạn mình.

Trùng hợp gặp được Thiện Ngôn ở trước cổng trường, anh bảo vô tình nghe Mã Kỳ nói hôm nay sinh nhật cô, muốn mời cô đi ăn.

Suy nghĩ đơn giản, Tịnh Hà đồng ý đi nhưng đám bạn cô một nơi, anh một nơi, cuối cùng bốn người cùng quyết định đến bar quây.

Tịnh Hà ngây thơ lắm nha, biết nơi sắp đến ở đâu đâu, chỉ đi theo để được ăn bánh thôi.

Tới mới biết nơi đây đông người náo nhiệt, tiếng nhạc sần sập sinh, to mắt ngạc nhiên, cô như rơi vào một thế giới xinh đẹp trắng lệt khác

7. Chương 7: Gặp Trong Quá Bar

Đi theo Thiện Ngôn đến bên bàn dành cho Vip, Tịnh Hà cước bộ điệu đà ngồi xuống, cái này là Tiểu Nha chỉ đó, huấn luyện dữ dằn lắm mới được.

-Tụi em muốn uống gì? - Anh lên tiếng lịch sự hỏi:

Tiểu Bạch dùng đây:

-Cho Tịnh Hà chọn đi hôm nay sinh nhật bạn ấy mà.

Thế là cả ba người cùng chăm chăm nhìn về phía cô, Hà không biết nhiều chỉ bảo khát nước, cái gì cũng uống hết.

Thiện Ngôn cũng hiểu cô bé ngốc này biết cái gì chứ, anh gọi bốn ly cognac pha với coca-cola và vài món ăn nhẹ như nacho, khoai tây chiên,...

-Chúng ta đến đây làm gì nhỉ?

Hà ngây dại quay mặt hỏi mọi người, không quên cảm ly của mình uống cạn.

Ba người kia chứng hững không kịp can ngăn, cô bé ngốc uống hết sạch cảm giác có dòng chất lỏng cực nóng chạy xuống cổ họng loang khắp bụng, đầu quay cuồng, tiếng nhạc như một xung điện bức thân hình xiêu vẹo của cô đứng đưa theo.

-Hà không biết uống rượu hả?

Ngôn quay sang hỏi hai cô bạn, khuôn mặt của hai cô gái kia cũng bơ ra gật đầu.

Sau một lúc không thể chống cự lại được sự nóng bức trong người, Tịnh Hà đứng dậy nhào ra sàn nhảy, không ngừng uống éo, cổ gồng giải tỏa cảm giác ngứa ngáy khó chịu trong người lúc này.

Thiện Ngôn, Tiểu Nha – Bạch, miệng không thể ngậm lại được, mắt cũng mở to hết cỡ để nhìn con bé kia uốn lượn quanh một tên đàn ông, mắt hấn đang tràn đầy sát khí.

-Hôm nay hay thật nhỉ? – Hấn ghé vào tai con mèo ngốc nói.

Lúc này hấn đang nhảy với vài em nóng bỏng, không biết hoa mắt hay sao mà thấy Tịnh Hà nhào tới cứ chà sát người cô vào hấn mãi, hấn đứng yên xác định một lúc mới biết đây là con bé ngốc nhà mình, bây giờ hấn có thể bóp chết cô luôn đấy. Thật không ngờ mới thả một tý đã thế này rồi.

Còn Tịnh Hà thì vô tội nha, đương lúc khó chịu thì bất giác nhìn thấy hấn, cô lao ra cũng tại muốn hỏi hấn tại sao khó chịu quá? Nhưng càng sát hấn cô lại càng dễ chịu, cứ bám víu mà nhảy điên loạn.

-Khó chịu quá! – mắt dờ dẩn, cô chui vào lồng ngực hấn tựa quây.

Hạo Nhiên ngửi được trên người cô có mùi rượu nhàn nhạt, tức giận trong lòng nhưng không thể cởi quần cô ra mà đánh ở nơi này được, ôm lấy thiên hạ nhỏ vào lòng định mang đi, nhưng bị Tiểu Bạch chặn lại. Giọng run run vì vui mừng nói:

-Cô ấy là bạn em, đã say rồi, xin lỗi đã quấy rối anh, có thể cho em xin lại cô ấy không?.

Hắn nheo mắt nhìn cô bé học sinh trước mặt, bất ngờ nhìn thấy sau lưng là Thiện Ngôn và cô bé khác nữa. Không trả lời Tiểu Bạch, hắn cười khinh nói méo Ngôn:

-Đường đường là một tiến sĩ lại đi dụ dỗ học sinh à?

Tiểu Bạch không hiểu định lên tiếng thì bị Thiện Ngôn can lại, anh nói:

-Tôi chỉ muốn chúc mừng sinh nhật Tịnh Hà chứ chẳng như lời cậu nói đi dụ dỗ học sinh.

Hạo Nhiên:

-Thế sao, chúc mừng bằng cách đưa bọn trẻ chưa đủ tuổi vào bar? Tránh xa Tịnh Hà ra đừng để tôi phải dùng đến nắm đấm.

Hắn dùng khuôn mặt lạnh tanh nhìn Thiện Ngôn, cảnh cáo xong bế thiên hạ nhỏ rời đi.

Tiểu Nha gọi với theo, ruốt cuộc là có chuyện gì cô bạn ngốc, tại sao nó bị mang đi?

Tiểu Nha hỏi anh:

-Tại sao Tổng giám đốc Hạo lại mang bạn ấy đi vậy?

Thiện Ngôn bó tay, trả lời:

-Vì bạn ấy là vợ nhỏ của cậu ta nên quyền đưa bạn ấy đi là của cậu ấy, thôi anh đưa bọn em về.

Sốc thêm tập nữa, Tiểu Bạch – Nha lần này miệng cứng luôn chứ đừng nói chi là cử động, trước giờ cứ nghĩ cô ngốc bị ảo tưởng không ngờ việc đó là sự thật a.

Ngày hôm nay hai người họ bị sốc toàn tập luôn ý.

.....

Về tới nhà, hắn không nương tay quăng luôn con mèo ngốc lên giường, dù bị bay trên không đáp xuống nhưng cô không tỉnh lại. Vì đã say mất rồi.

-Ngày mai tỉnh lại thì biết với anh, em thật là...

Bực đấy, tức đấy, ghen đấy, nhưng hắn không muốn đánh Tịnh Hà, cô quá ngốc nên mới bị Thiện Ngôn dụ đến bar cho uống rượu, nếu hắn không ở đó có khi cô ngốc này bị tên kia dụ dỗ mang về nhà cũng nên.

Hắn mệt mỏi nằm xuống giường cùng Hà, chắc ngày mai mới có thể đưa con bé đi chơi được chứ bây giờ nó đã đi gặp ông tiên rồi.

Hạo Nhiên đang mơ màng trong giấc ngủ, nghe thấy tiếng mèo nhỏ nói gì đó, hắn cau mày mở mắt nhìn.

-Thiện Ngôn, em muốn về.

Tịnh Hà cựa quậy trong lòng hắn, xòe móng vuốt cào cào ngực hắn.

Mới tỉnh dậy đã Thiện với chả Ngôn, chỉ cần cái tên đó thoát ra khỏi miệng cô đã làm hắn nổi máu, mâu quang trở nên hung dữ.

Hắn đập một cú mạnh làm cô đang trong mộng bừng tỉnh rớt sần.

Rầm

-Đau quá!

Tội quá tội, cái gì mà ra tay nặng quá vậy, cô rõ ràng muốn về mà không lẽ không cho cô về, trườn người ngồi dậy, con nâng cái đầu nhỏ lên mới thấy rõ ràng mình đang ở nhà a.

Đưa đôi mắt sợ sệt nhìn lên giường, cả người cô cứng đờ khi thấy hấn đang nằm trên đó, mặt đùng đùng sát khí. Hà ngây ngô không hiểu vấn đề.

-Mở mắt đã kêu tên Thiện Ngôn, mà thích hấn lắm à?.

Hạo Nhiên xuống giường, đi đến cạnh Tịnh Hà, hấn chỉ cần một tay thôi cũng đủ nâng cả thân người cô lên trên không, hai chân quờ quạng không chạm đất, ánh mắt tức giận cùng giọng điệu giết người của hấn làm cô sợ.

Hà nhớ lại người hôm bữa, cũng là biểu hiện này đã làm cô bán sống bán chết, cả người đau nhức, còn dùng vật lạ đánh cô nữa.

Sợ hãi cô liều chết vùng vẫy nhưng cố thể nào cũng giống con mèo bị người cầm trên tay, khó chịu ngạt thở, không thể nói nên lời, cô thay bằng hành động đá một cú vào hạ bộ hấn.

Nhiên không ngờ con mèo ngốc đó cả gan như thế, đau đớn hấn buông cô ra hai tay ôm lấy phía dưới.

Cô rơi xuống ho sặc sụa, cố hít thở để lưu thông khí, nhìn đến hấn quần quai dưới sàn mà không hiểu, lúc này hình như cô đã trúng thứ gì mềm mềm thì phải, bò tới bên hấn cô đưa tay xuống quần hấn. Ngây thơ hỏi:

-Hà làm Nhiên đau hả?.

Đau sao không? Hấn trừng mắt nhìn cô, bỏ hai tay ra khỏi cậu nhỏ, hấn cố lôi cô lên giường đè cả thân mình nặng gần tám mươi ký của hấn lên thân hình chưa được bốn mươi lăm ký của cô.

Sức nặng làm cô khó thở nhưng không dám chống cự tại hấn đang bặm môi a, khuôn mặt hiện rõ sự tức giận nếu cô không nghe lời thế nào cũng bị ăn đòn.

Trưng đôi mắt ngây thơ quá độ nhìn hấn.

Hạo Nhiên nhìn con mèo nhỏ không xù lông nữa thì cảm giác tức giận giảm bớt nhưng khi thấy cái áo cô bị tuột một bên để lộ vùng đồi núi hồng hồng, phía dưới đã có phản ứng. Một dòng điện chạy loạn trong người hấn làm hơi thở hấn bắt đầu thay đổi, đứt quãng, nặng nhọc.

Hấn hôn mạnh xuống đôi môi cô, ngấu nghiến như muốn nuốt nó vào bụng, môi cô mềm mại như cánh hoa lại ngọt ngào đến kỳ lạ hấn hôn mãi không muốn buông. Đến khi Hà không thở nổi, cố gắng xô Nhiên ra, hấn mới quỵn luyến rời khỏi.

Vừa lấy được không khí cô lại bắt đầu thở dốc, hấn xấu xa ngậm chặt nhụy hoa hồng hồng của cô, hai tay không yên sở loạn, nâng niu vờn vờn bầu ngực sữa.

Bật dậy hấn thấy thật vương vãi nên lột sạch quần áo cả hai ra.

-Ừm...

Lại tiếp tục thưởng thức món ăn ngon của hấn, cô dễ chịu rên lên, dù không biết Nhiên đang làm cái gì mình nhưng cô nghĩ hấn không đánh mà còn làm cô rất đã nha. Hà thích thú ôm lấy đầu hấn ghì chặt xuống ngực mình.

Hạo Nhiên nhếch môi cười, không ngờ bé ngốc cũng có phản ứng dâm đảng đến như thế.

Hấn luôn xuống dưới bụng cô nhẹ nhàng hai chân cô ra, ột ngón tay vào từ từ.

-Aa..a.. Ừm.. ừm..

Cả người Tịnh Hà cong lên, phía dưới bị xâm nhập làm cho cô cảm giác sướng tê người, cả người cứ có những cơn khoái cảm kì lạ chạy ngang chạy dọc. Không kiềm chế cô rên theo từng nhịp ngón tay hấn đưa vào rút ra.

-Thoải mái không? – Hấn giọng khàn khàn hỏi:

Cô nhắm mắt, đưa người lên xuống không ngừng, mụ mị trả lời:

-Ừm..m... thỏa..i.. má..i.. ừm...

Hắn cười, nụ cười đắc thắng dành cho con mèo nhỏ gốc nghéch, hắn rút tay ra làm cô mở tròn mắt hệt hăng. Nắm tay hắn đung đưa, cô muốn nữa a.

-Ngoan nào.

Hạo Nhiên bật cười, vẻ mặt này nếu với người con gái khác chắc chắn hắn đã khinh thường, nhưng đây là Hà, cô bé gốc nghéch chẳng biết cái gì hết.

Lật người cô lại hắn thâm nhập vào trong cô.

-Aaaa.. đau..huhu..

Bất ngờ làm cô nhớ đến mấy hôm trước, cảm giác rất đau, nhưng kì lạ sau khi la lên mới cảm thấy không hề đau như cô nhớ mà nó mang đến cảm giác lơ lửng, bay lượn trên không trung.

Hắn ngừng lại để cho cô thích nghi đến khi thấy Hà ngoan ngoãn nằm yên mới động thân ra vào, hắn nhích mông, dăm rồi rút đều đặn, cảm giác chặt hẹp nơi u cóc làm hắn điên dại không ngừng rên lên. Gần đạt tới đỉnh điểm hắn thúc nhanh hơn, mạnh hơn, hai tay vịn chặt lấy eo cô, lấp đầy trong cô.

Nhiên ngã úp lên người Hà thở đứt quãng.

Sau khi ổn định lại nhịp thở, định gọi cô đi tắm nhưng không ngờ mèo gốc đã say ngủ từ lúc nào. Hắn dở khóc dở cười:

-Như thế mà cũng ngủ được, anh chịu thua em rồi.

Hạo Nhiên lật người Hà lại, hôn lên vầng trán lấm tấm mồ hôi của cô, hắn đi vào phòng tắm cứ lắc đầu mãi, miệng thì liên tục mắng con mèo gốc đó.

8. Chương 8: Đi Chơi

Ngày hôm sau,

Hà được Nhiên dẫn đi công viên HAD chơi a, trước đó còn chỉ cô cách mặc đồ ra sao nữa đấy, cô thì rất ngoan chăm chú nhìn theo sự hướng dẫn của hắn.

Nhưng hắn chỉ dạy những bộ đơn giản cho cô như cách mặc áo không có khuy cài, không có cái sọc bu tía, mặc vậy.

Sau đó hắn đi thay đồ để cô bên ngoài tự thay ình và kết quả thu được cũng không tệ.

Váy caro đỏ đen nên trước sau y nhau không nói, áo thun tay dài màu trắng hình con mèo đen đáng yêu bị cô mặt ngược cái hình ra sau lưng, mặc bẻ trái chứ chẳng được bẻ đúng nữa.

Thôi thì ít ra cũng được cái váy đi, hắn mặc lại cho cô rồi dẫn đi, bảo không được loạn cô liền nghe theo.

Tịnh Hà phấn khởi, chưa bao giờ Nhiên chở Hà trên chiếc Camy đen của hắn, cũng lâu rồi không dẫn cô đi chơi a. Trong khi hắn lái xe, cô ngồi nghịch cái đài radio, chán chê lại quay qua bắt hắn mở cửa sổ để lú cái đầu ra hóng gió.

Cô làm quá bất ngờ, hắn không kịp la thì một chiếc xe phía sau lao lên, hắn muốn đứng tim tại chỗ với cô nhóc luôn đấy, không nhờ hắn nhanh tay thì có án mạng rồi.

Hạo Nhiên đóng lại cửa sổ, mặt đanh lại, nghiêng răng nói:

-Còn quậy nữa thì về không đi đâu hết.

Hà tội nghiệp xịu mặt nắm lấy dây an toàn, hai chân không ngừng chà vào nhau.

Hắn vừa mắng xong thì nhìn thấy mèo con co người buồn bã, đáng điệu thật sự làm hắn nổi hứng.

“ Chết tiệt “.

Hắn mắng thầm trong bụng, đỗ xe vào một hầm dưới ký túc xá nào đó.

Nhanh tay hắn lôi con bé rắc rối ngồi lên mình, kéo chiếc quần lót cô xuống, giải thoát cho chính mình hắn đâm mạnh vào trong.

Hà bàng hoàng chưa biết gì, lại thấy được Nhiên làm chuyện hôm qua rất đã a, cô úp mặt vào hõm vai hắn rên nhẹ, nhắc mông lên xuống theo sự chỉ dẫn của hắn.

Đây không phải lần đầu hắn làm tình trong xe, đã có biết bao cô gái ngồi đây cùng hắn mây mưa nhưng cảm giác hoàn toàn khác nhau, cô ngốc làm hắn muốn điên lên, hắn hận không thể hòa chính mình vào cô làm một.

Hắn điên cuồng nâng mông mình lên xuống, thú tính của một người đàn ông làm hắn muốn thỏa mãn chính mình.

-AAAA...

Nhiên ôm chặt Hà rống lên sung sướng, lấp đầy bên trong cô, hôn lên tóc cô hắn chỉnh lại quần áo ình và con bé ngốc.

Hà mặt mày còn lơ lửng nơi chín tầng mây, cả khi hắn thắt lại dây an toàn cho cô và đạp ga đi, đôi mắt cô vẫn còn đục ngầu vì cái dục vọng bay xung quanh liên tục nhảy múa.

Công viên giải trí HAD

Tĩnh Hà bước khỏi xe, hai con mắt phát sáng, nhảy đong đong, chân trước chân sau chạy nhanh vào trong, Hạo Nhiên tức giận quát nhưng cô ngốc đã chạy mất tích không thấy bóng dáng đâu.

Hắn quỳnh quáng đưa chìa khóa xe cho người giữ xe, ở đây ai không biết hắn sợ gì mất xe, co giò chạy vào trong kiểm cô.

Nhìn quanh không thấy, hắn muốn chửi thề nơi công cộng ngay, may mà từ đâu cô chạy đến lôi hắn đi, định mắng cô một trận nhưng nhìn cái vẻ đáng yêu ngây thơ này, hắn liền nuốt cơn tức giận vào trong.

-Nhiên ơi, Hà muốn chơi cái đó.

Tĩnh Hà chỉ lên đu quay, nó có nhiều buồng riêng lẻ, trục quay theo vĩ đạo tròn, cô thích thú nhìn hắn.

Nhiên gật đầu dẫn cô đi mua vé, bảo không được chạy loạn cô liền gật đầu.

Leo lên đu quay cô còn đòi thuê cả cái ống nhòm, cái này là cô coi trên phim mới biết, mấy bộ phim tình cảm ướt át hay có khúc này, hai người cùng ngồi trên đu quay cầm cái ống này nhòm tới nhòm lui, cười đùa với nhau nữa. Cô cũng muốn xem thử.

Cảm giác hột hăng làm Hà xịu mặt, trong phim rõ ràng khi nhìn vào ống nhòm sẽ thấy có tuyết nè lại có rất nhiều đèn khung cảnh rất đẹp, nhưng khi cô đưa lên nhìn thì không thấy mấy thứ đó mà toàn cảnh gì đâu chán phèo.

Hắn thấy cô có vẻ buồn nên hỏi:

-Sao vậy không thích à?

Hà gật đầu, hắn ôm cô vào lòng bảo sắp hết vòng quay rồi, xuống sẽ chơi trò khác.

Lúc xuống cô vô tình thấy cái trò rất vui “ Vòng xoay thần tốc “ a, hỏi hắn đi nhanh đến xem, trò đó cũng giống như đu quay thú nhún nhưng khác ở chỗ thú nhún nằm ở dưới có cây cột nối với nóc, còn trò này nằm trên ôi cái ghế như xích đu ở nhà, lúc quay tròn các cái ghế bay lên cao, mọi người cùng la thất thanh.

Thấy lạ lạ cô muốn chơi ngay, hắn mua vé xong thì cảm thấy không muốn chơi, có người vừa bước xuống ối đến mặt tái xanh.

-Em chơi đi anh không chơi đâu?.

Tĩnh Hà nghe xong liền buồn bã cầm vé đi lên một mình, hắn thấy cô buồn, thôi cũng chịu thiệt đi thử.

Động cơ bắt đầu khởi động, cô ngốc hứng thú giang rộng hai tay đón gió, hân ngời kể bên mặt mày như khó tiêu, nắm chặt hai sợi dây.

Vòng xoay tăng tốc càng nhanh, Hà sảng khoái la lên, gió tấp vào mặt làm hai má cô phình to ra, cô thoải mái cười lớn, nhìn sang hân lại khiến cô cười to hơn.

Hạo Nhiên thật sự chóng mặt lắm đấy, hân bắt đầu thấy món trứng chiên của vú hai đang trôi ngược dòng lên thực quản hân rồi. Bụng miệng hân cổ không phun hết đồ ăn lên người phía trước.

Kết thúc trò chơi này như một đặc ân cho hân, vuốt lòng ngực cho thức ăn chui xuống bao tử hân thở hổn hển nhìn cô ngốc đang che mặt.

-Chuyện gì? – Hân quan tâm hỏi:

-Lúc này vui quá, Hà đừng đưa chân làm vấy bay lên hình như người ta thấy quần chíp của Hà rồi.

Giọng nói đều đều của cô làm hân đứng hình, mặt đen như đất quạ, trong lòng thầm mắng bọn người đó nhưng cũng không nhin được cười, vỗ nhẹ đầu con bé ngốc.

Thật ra buổi đi chơi còn dài lắm nhưng kể ra thì chắc Hạo Nhiên sẽ mất mặt chết, trò nào cũng tê tua, tay chân xụi lơ như cọng bún.

Tối tối cũng về đến nhà, tắm, ăn cơm xong thì hân leo tọt lên giường nằm ngủ, còn Hà thì phải làm bài a, thật sự quá nhiều mà ngày mai lại kiểm tra môn văn nữa.

Và cái tội đi chơi quá, bài vở không đến đâu, kết quả được gửi về nhà trong vòng bốn tiếng, khi bài của Hà nộp lên bà cô văn đã muốn té ghế ngay với cái lỗi văn thật thà quá độ của cô.

Đề: Em hãy nói về vấn đề bạo lực học đường hiện nay.

Nội dung làm bài:

“ Dạ thưa cô, hôm qua do em đi chơi công viên HAD với Hạo Nhiên vui quá nên quên mất bài tập cô bắt ôn để kiểm tra.

Em thú thật luôn với cô hôm qua em chỉ có đi chơi chứ hổng có làm bài, bạn Bạch – Nha thì đang lật tờ giấy gì đó rất nhỏ dưới học bài, cả hai người đó không cho em xem chung, em định hỏi cô thì cô nói không cho hỏi.

Còn về bạo lực học đường,

Em nghe mấy anh em nói việc đó là khi em không chịu học bài tốt Hạo Nhiên sẽ cho em ra ngoài đường học và em sẽ không được học trên bàn mà học trên giường của bọn em a.

Dạ thưa cô, bài của em tới đây là hết.”

Kết quả:

Tiểu Bạch – Nha bị bắt lên phòng giáo viên trực vệ sinh một tuần, hai người họ liếc Hà hết buổi nhưng vẫn không thể trách cô được, ai bảo cô quá ngốc làm gì.

Còn về phía Vũ Lạc - Lâm Phong thì bị Hạo Nhiên mắng ột trận không thềm nói chuyện ba ngày.

Cô là người có tội nhiều nhất, tối hôm đó Nhiên đã cột cô vào giường lấy cây cổ phổ ra giáo huấn cô một trận nhớ đời. Nhưng cô không phục, cuối cùng thì cô sai ở đâu chứ?

9. Chương 9: Thỏa Thuận

Hà càng lớn cứ nghĩ bệnh ngốc sẽ hết ai ngờ đâu vẫn như vậy, có khi lại hơn nữa đấy.

Năm nay cô đã mười chín, học năm hai đại học sư phạm (cấp một), nói ra chẳng ai tin được con bé ngốc nghếch lại đi làm nghề gõ đầu trẻ a.

Hạo Nhiên hai mươi tư cái xuân xanh, hẳn không ngày nào được yên, điện thoại cứ réo liên tục không phải vì đối tác làm ăn mà là giáo viên bộ môn của cô.

Học thì ngu, ngủ thì giỏi, hẳn tự mình dạy cô lại nhớ rất hay nhưng đến khi vào trường thì tất cả kiến thức đều trả về cho chủ.

Hạo Nhân cùng Minh Thi đi du lịch khắp nơi giao toàn bộ công ty cho Hạo Nhiên nắm giữ, ông bà còn luôn miệng bảo hai đứa nhỏ đám cưới sinh cho ông một đứa cháu, hẳn chưa muốn cưới con ngốc đó nhưng lại rất mong cô có con với hẳn, thế mà đã hai năm rồi cái bụng vẫn phẳng phiu như thế.

Hôm đấy hẳn đi giám định kết quả, hẳn thì bình thường không sao cả, nhưng vấn đề là ở Hà, cô bị liệt vào danh sách hiếm muộn rất khó có thai.

Hắn buồn bã cầm tờ giấy đi đến quán bar cùng hai chiến hữu lâu năm.

Uống hết cốc này đến cốc khác, hẳn say đến chẳng biết trời đất đâu nữa.

Khi tỉnh dậy đầu óc đau đến phát điên, định bước xuống giường mới phát hiện mình đang trần như nhộng ôm một cô gái xa lạ.

Cô ta mở mắt nhìn hẳn, mỉm cười nói:

-Chào buổi sáng.

Vuốt mặt cổ nhớ chuyện gì xảy ra nhưng không tài nào nhớ được.

Qua lần đó, hẳn và cô ta không gặp nữa cho đến một tháng sau, đó chính là ngày hôm nay cô ta tìm đến tận nhà hẳn.

-Cô tìm tôi có chuyện gì?.

Cô ta tên Ngô Hoa, năm nay hai mươi ba tuổi con gái cưng của chủ tịch Ngô, tập đoàn đứng đầu thế giới.

-Tôi có thai.

Ngô Hoa đi thẳng vào vấn đề.

Hắn nhếch mép, trong lòng vẫn còn ôm thiên hạ nhỏ say ngủ vuốt ve mái tóc cô.

-Sao tôi biết đó là của tôi?

Tưởng lừa được hẳn sao, đâu có dễ dù cô ta là ai đi chăng nữa những việc này có thể sao?.

-Tôi có tờ giấy của bác sĩ chuyên khoa nổi tiếng, bà ấy đã chắc chắn ngày đậu thai, đó chính là ngày tôi cùng với anh, chúng ta đã...

Ngô Hoa nói áp a áp ứng, nhìn xuống Hà nhi đang ngủ say muốn nói lại thôi, cô không phải không biết điều đâu nha, chỉ tại cái thai này nếu cha cô biết thế nào cũng sẽ xé xác cô ra.

-Cô muốn gì?.

Hắn cau mày, mắt khinh thường nhìn Hoa.

-Tôi muốn anh lấy tôi đến khi đứa trẻ được sinh ra, khi đó chúng ta sẽ ly hôn chỉ cần như vậy thôi.

Cô cũng chẳng muốn kết hôn với người mình không yêu làm gì, đứa bé sinh ra cô cũng sẽ nuôi nó nhưng không cùng hẳn, bây giờ việc cần làm là qua mặt cha cô.

-Tại sao? – Hẳn không hiểu hỏi:

Ngô Hoa đưa ly trà lên môi nhấp nhẹ.

-Anh biết đấy, cha tôi là một người sống theo kiểu truyền thống, nếu như biết tôi có bầu mà không có chồng chẳng khác nào đưa cây dao cho ông ta cứa cổ tôi. Với lại cô bé trong lòng anh đâu thể sinh con lại ngốc nghếch như thế, anh biết đấy việc này không phải quả thật thuận cả đôi đường sao?.

Chuyện hà không thể có thai Hoa cũng tình cờ thấy tờ giấy của hân hôm đó thôi.

Hạo Nhiên nhìn xuống thiên hạ nhỏ trong lòng, cô ngốc mơ màng ngủ cứ dụi mặt vào bụng hân hình như đang khó chịu gì đó.

Đúng thế bây giờ hân cần là đứa con a, không quan trọng yêu hay không yêu có đứa con sau đó ly hôn, con mèo ngốc cũng đâu biết gì, khi đó có em bé chơi với cô chắc cô còn vui không kịp cảm ơn hân nữa đấy.

-Được thôi, nhưng chắc chắn lúc sinh nó ra tôi và cô ly hôn, đứa bé đó tôi sẽ giữ.

-Không, phải chia đều, anh giữ một tháng tôi một tháng.

-Cứ vậy đi.

Chuyện xảy ra quá nhanh chóng làm ai cũng bất ngờ.

Thiện Ngôn đang ngồi ăn cùng Mã Kỳ - Mã Kha thì biết được tin, anh nói xin lỗi liền bỏ đi, cả tiền ăn cũng không thèm trả hai người kia nhìn theo mà oán hận, rõ ràng anh nói mời mà.

-A, anh Ngôn, tới đây chơi à? Nhiên đi rồi ạ!

Tịnh Hà mở cửa thấy anh liền vui mừng “ quấy đuôi “, chạy ngồi cạnh anh trên ghế, mời nước anh nhưng anh từ chối.

Vào thẳng vấn đề, anh hỏi:

-Sao em vui vậy? Em không biết chuyện gì sắp diễn ra sao?

Tịnh Hà gật đầu, nói:

-Biết a, sắp có đám cưới vui vui.

Cô vỗ tay ngây thơ, anh chưng hửng nhìn một lúc lại hỏi:

-Nhiên nói với em sắp có đám cưới của cậu ta và tiểu thư Ngô, mà em lại vui vậy sao?

Lời nói của hân vừa vang lên khiến nụ cười cô ngốc tắt ngúm, quả thật Nhiên có nói với cô sắp có đám cưới nhưng không bảo đó là của hân.

Mười chín tuổi tuy khờ khạo nhưng cô cũng đã hiểu thích, yêu, kết hôn ra sao, anh Phong nói khi mình yêu người đó mình sẽ kết hôn với họ.

Vũ Lạc lấy ví dụ rằng Hạo Nhiên chưa lấy cô nhưng vì yêu thích mới sống cùng cô như vợ chồng, bao nhiêu đạo lý cô bắt đầu nhận thức được.

Thì...

Tịnh Hà thấy khóe mắt cay cay, cô khóc, trong lòng khó chịu quá, vậy là Hạo Nhiên không còn thích, không còn yêu cô nữa nên mới lấy người khác.

Thiện Ngôn ngừng nói chăm chú nhìn, thấy cô rời lệ lòng anh đau thắt, ôm cô vào lòng lau đi hai hàng lệ nơi má cô.

-Hức.. hức... Nhiên lừa Hà, Nhiên không nói là Nhiên lấy người ta a...

Anh bây giờ mới biết mình làm lỗ quá rồi, anh vuốt lưng cho cô cố an ủi nhưng không được, cô càng khóc lớn hơn.

Cô nhớ Tiểu Bạch – Nha nói:

“ Đây cậu cứ ngốc thế này có ngày Hạo Nhiên sẽ bỏ cậu lấy người khác, mà lấy người khác thì cậu sẽ bị đuổi khỏi nhà đó “.

Khi đó cô không hiểu lắm nhưng bây giờ thì hiểu rồi.

Trái tim Hà như có ai đó đâm xuyên qua, đau, thật đau, cô nhớ hẳn khi cười, khi yêu thương cô, khi làm cô thoải mái, nhưng lại thấy hẳn cười vui vẻ mặc trên người bộ đồ chú rể, choàng bên tay một cô dâu xinh đẹp không phải cô.

-Ngày mai Ngôn sẽ tổ chức đám cưới, anh đưa em đi khỏi đây được không?

Hà giật dỗi Nhiên, cô gật đầu, thà bỏ đi chứ không muốn thấy hẳn cùng người phụ nữ kia đá cô ra khỏi nhà đâu

-Vâng.

10. Chương 10: Rời Đi

Ngày mai Thiện Ngôn sẽ đến đưa cô đi, tạm biệt anh cô như kẻ mất hồn lên phòng nằm xuống giường, đắp mềm qua đầu.

-Huhu... đồ Hạo Nhiên đáng chết...

Cô mắng hẳn, cô đang mắng hẳn, cô bắt ngờ với chính mình, cô hiểu được chính mình, xác định được những thứ xung quanh cô.

Điện thoại di động hẳn mua cho cô chưa bao giờ đựng tới, có lẽ trước giờ cô không hề hiểu nó dùng ra sao. Nhưng khi cầm lên cô lại biết nó sử dụng như thế nào, lục số Lâm Phong trong danh bạ, cô gọi:

-Tĩnh Hà? – Phong bắt mấy giọng ngạc nhiên:

-Vâng.

-Sao em có thể?

-Không quan trọng, hãy nói cho em biết ngày mai có phải Nhiên sẽ kết hôn cùng chị Hoa.

Đầu dây bên kia im lặng, thở dài Phong lên tiếng:

-Đúng, nhưn...g...

Tút tut tut

Hà tắt máy cô chui vào mềm khóc rống lên, úp mặt xuống gối để cho giọng la của mình không bị người khác nghe, cô lại tìm số Thiện Ngôn bảo anh bây giờ cô muốn rời đi.

Ngôn đến, Hà cũng vừa lúc đi xuống, cô chẳng mang cái gì theo trừ bộ đồ trên người với đôi dép. Vú hai đang làm thức ăn thấy cô đi ra ngoài, gọi với theo:

-Cô chủ đi đâu vậy?

Tĩnh Hà giật mình đứng yên, giả ngốc gãi đầu cười, ánh mắt cầu cứu Ngôn, anh hiểu ý liền lên tiếng:

-Dạ dì con đưa Tĩnh Hà đi chơi một tý.

Vú hai thấy Ngôn nói vậy cũng không nói nữa, quay lại làm công việc còn dở, bà chỉ hỏi để biết tý về thưa với cậu chủ thôi.

Ngôn đưa Hà ra xe.

-Em muốn có đi đâu? – Ngôn hỏi:

Hà đưa đôi mắt ngẩn lệ nhìn anh.

-Anh có thể đưa em đi đến nơi mà Hạo Nhiên sẽ kết hôn không?

Anh chân chừ một chút nhưng cũng gật đầu, nhún ga chạy đi.

Tịnh Hà đưa mắt nhìn xung quanh, khu phố, hàng cây lúc trước khi đi qua đây cô luôn thấy nó rất đẹp, cái gì cũng làm cho cô cảm thấy vui vẻ, nhưng bây giờ thì không, chúng thật vô vị, xấu xí và chán ngắt như cô vậy.

Đến một nhà hàng sang trọng, cô rào bước cùng anh vào trong.

Nơi đây chẳng khác nào nơi cung điện vữa bậc địa chủ, trang trọng, quý phái, chỉ cần nhìn một chút đã làm cô thấy choáng váng.

Chiếc đèn chùm cổ điển bằng pha lê lấp lánh, những bức họa trên trần nhà càng tôn lên vẻ đẹp của căn phòng, bàn đến ghế đều trang trí bằng gam màu vàng kim, trên cao cửa sân khấu có một bức hình rất to.

Tịnh Hà quay mặt đi cố không cho nước mắt mình tuôn rơi. Cuối cùng cô cũng hiểu yêu là thế nào rồi, cô ghét cảm giác này.

Bức hình đó chính hấn và Ngô Hoa đang tay trong tay trao nhau chiếc hôn vĩnh cửu (dòng chữ dưới poster).

Ngôn từ lúc vào tới giờ vẫn im lặng, anh chỉ đi bên cạnh để giữ bình tĩnh cho cô ngồi bên cạnh, thấy cô khóc anh cũng không biết phải làm thế nào, chính anh bây giờ cũng đau không hơn gì cô.

Ra khỏi nhà hàng, Thiện Ngôn đưa Tịnh Hà đến một ngọn đồi cao nằm xa trung tâm thành phố, mất đi vẻ phồn hoa náo nhiệt, nơi cô đến thật yên bình thanh tĩnh, cô bước ra khỏi xe, leo lên nóc xe cô ngắm nhìn thành phố bên dưới.

-Em thấy mình có thể nắm giữ cả thành phố, anh nhìn nè.

Tịnh Hà ngồi lại quay về cô đưa tay ra che đi cái thành phố bên dưới, vẻ ngây ngô ấy là anh bật cười, đây mới đúng là cô vô lo vô nghĩ.

Thật thì, cô không như vẻ ngoài lúc này, nếu nói cô không lo gì cả thì quả thật là dối lòng nhưng đúng hơn cô muốn để chuyện gì đến sẽ đến, chuyện gì đi sẽ đi.

Rột ... Ợt...

Thiện Ngôn to mắt nhìn cô, cô cũng bất ngờ nhìn anh, đưa tay ôm bụng cô bảo:

-Em đói bụng quá!

-Haha mình đi ăn thôi.

Anh nắm tay cô đưa vào xe. Miệng cứ cười mãi không thôi, thật đúng là bé ngoan.

.....

Hạo Nhiên về nhà rất sớm, hấn mua hai vé xem phim, muốn tối nay dẫn cô ngoan đi xem, ngày mai lại đám cưới cả ngày sẽ không bên cô được, nghĩ đến vậy thôi anh đã thấy nhớ cô rồi.

Mà khi làm lễ xong anh sẽ về nhà, Ngô Hoa cũng dọn về đây nhưng ở phòng khác, cứ tìm đại lý do với cô bé ngoan, nói thế nào thì con mèo đó cũng tin thôi.

Mở cửa phòng ra, hấn thấy khác thường, con mèo ham ngủ đó đâu rồi? Tìm quay các phòng không thấy, anh hỏi vú hai:

-Tịnh Hà đâu vú hai?

Vú hai đang say sưa làm món thịt hầm trả lời:

-Dạ cậu chủ, cô chủ lúc sáng đã đi với cậu Ngôn rồi.

Mâu quang hấn sa sầm, đi nhanh xuống hỏi:

-Đi đâu?

Vú sợ sệt nói:

-Không biết, cậu Ngôn bảo dẫn cô chủ đi chơi tý sẽ về.

Hạo Nhiên mặc áo khoác vào, lên xe chạy đi tìm cô, không ngừng bấm gọi cho Thiện Ngôn, rốt cuộc cô ngốc đi đâu cùng tên đó, hắn muốn bấm vằm tên chết tiệt đó ra.

Thiện Ngôn thấy số điện thoại hắn vốn định nghe nhưng Tịnh Hà không cho, bắt anh tắt âm ngồi ăn với cô.

“ Chết tiệt, cuối cùng đi đâu? “

Hắn mắng thầm quay đầu xe đi đến nhà Thiện Ngôn chờ, hắn không tin tên đó không về.

-Em muốn đi đâu nữa?

Ngôn hỏi, cô ngáp hơi dài trả lời:

-Về nhà anh, em muốn ngủ.

Anh thấy cũng kì nhưng anh hoàn toàn không có ý nghĩ đen tối gì hết, đồng ý đưa cô về nhà mình cũng có chết chóc ai đâu.

Xe vừa đậu trước cửa nhà, anh đã hoảng hốt đến đứng hình, hắn đang đậu xe trước nhà anh, thấy anh về hắn đã cười khinh bỉ đi tới.

Lại nhìn thấy Tịnh Hà nằm ghế sau ngủ ngon lành, Hạo Nhiên thiếu chút nữa đã cầm cây đập nát xe Ngôn.

Mở cửa xe ra Hà cũng choàng tỉnh, cô thấy hắn, tim nhói lên từng cơn, đau đớn cô ngồi lì trong xe không thềm ra.

-Ra đây – Hắn gọi.

Cô lắc đầu, hắn thấy kì lạ, gọi lại lần nữa nhưng cô vẫn lắc đầu.

Hạo Nhiên không có lòng kiên nhẫn với người vào xe rồi cô ngốc ra, cô giựt tay lại chạy tới núp sau lưng Thiện Ngôn.

-Tịnh Hà.

Hắn tức giận quát, không biết hôm nay con bé đó ăn nhầm cái gì mà không thềm dính lấy hắn.

Thiện Ngôn lên tiếng:

-Về đi, Hà không muốn về với cậu đâu.

-Mày...

Bốp

Hạo Nhiên ra đòn bất ngờ, một cú đấm rơi ngay mặt của Ngôn, anh choáng váng lùi mấy bước, Hà hoảng sợ ôm chặt lấy anh, vô tình hành động đó của cô như đòn khiêu khích Nhiên, hắn bước tới lôi Hà sang.

Chát

Giáng ngay một bạt tay xuống khuôn mặt non mịn của cô, năm đầu tay hắn trên má, cô lao đầu thoát ra khỏi hắn chạy lại bên Ngôn đang đứng như trời trồng.

-Tôi không trở về, anh về với vợ anh đi.

Tịnh Hà vừa dứt lời cả hai cặp mắt đều chưng hửng nhìn cô, không ngờ cô có thể suy nghĩ mà nói ra như thế không phải cô bị ngốc sao?

-Mẹ kiếp, tao bảo mày qua đây có nghe không con ngu?

Hắn mất kiểm soát hùng hổ đi đến, Thiện Ngôn không làm kẻ hiền nữa anh cũng đứng trước mặt cô che chở cho cô.

Bốp Bốp Bốp

Hai người ra tay chẳng ai nương ai, nhào đến đâm đánh đến chảy máu, lợi thế tất nhiên nghiêng về Hạo Nhiên rồi, hấn có võ, còn Thiện Ngôn cũng biết nhưng không lại đâu.

Tĩnh Hấn chạy vào can ra, xô mạnh Hạo Nhiên, không để ý thiên hạ nhỏ ra tay hấn bị bất ngờ ngã ra sau, đỡ lấy Ngôn đi vào trong, cô không thèm quay lại nhìn hấn, lúc này đây hấn muốn giết chết cô.

Giơ tay lên hấn bất giác thấy tay mình chảy máu, mới biết lúc nãy đánh nhau tay va trúng kiềng chiếu hạnh của Ngôn, hấn quệt máu khước miệng đứng dậy đi vào xe.

Hấn tức giận, đạp ga chạy nhanh về con đường cao tốc, hấn muốn làm gì? Hấn muốn chết? Không hấn muốn giải tỏa cảm giác chết chóc lúc này.

“ Tĩnh Hà “

11. Chương 11: Hiểu Lâm

Hấn trở về nhà cũng là lúc ngà ngà say, mở đèn lên hấn thấy cô.

Tĩnh Hà ôm lấy hộp y tế đi đến cạnh Nhiên, đỡ hấn lên giường, hấn yên lặng nhìn cô, có phải hấn quá say nên thành ra thế này không?.

Hà không định về nhưng lúc vào nhà nhìn ra cửa sổ thấy hấn chảy máu rất nhiều, sau khi băng bó cho Thiện Ngôn cô liền vội vã quay về. Cô sợ hấn có chuyện.

Vết thương được hấn băng lại ẩu tả, cô bậm môi không ình phát ra bất cứ tiếng nấc nào, cô đau quá, nhìn thấy hấn thế này cô còn đau hơn khi biết hấn sẽ kết hôn.

Băng lại vết thương cho Hạo Nhiên, Hà vùi đầu vào ngực hấn tham luyện mùi hương này, cô khóc nức nở như đứa trẻ, hấn đưa tay sờ lên đầu cô cảm giác rất thật.

-Ngốc khóc cái gì chứ? – hấn mắng yêu.

-Tại sao Nhiên lừa Hà, Nhiên không còn thương Hà nữa.

Nhiên nhìn cô, ánh mắt chan chứa nhu tình, hấn nâng khuôn mặt cô, hôn lên mi mắt cô.

-Ngốc, Nhiên yêu Hà, Hà là của Nhiên, Nhiên chỉ cười cô ta để cho Hà một đứa nhóc để vui đùa thôi.

Tĩnh Hà xô hấn ra.

-Hà sẽ cho Nhiên một đứa nhóc không cần Ngô Hoa phải cho Hà.

Đứa bé, chẳng phải đứa con sao, cô cũng là phụ nữ cũng có thể mang được mà, cô ích kỷ không muốn người khác có con cùng hấn.

Hạo Nhiên cười nhẹ, lại cố ôm cô vào lòng:

-Không, Hà không mang được, nên Nhiên mới làm vậy, ngoan nào anh yêu em, chỉ em thôi.

Hấn nói xong cũng chìm vào giấc ngủ, cô nằm trong lòng hấn khóc đến mệt, thiếp đi khi nào không hay.

Sáng hôm sau, hấn tỉnh lại thấy mèo nhỏ trong lòng, cuối cùng ngày hôm qua hấn không có mơ, hấn hôn nhẹ lên trán cô, kéo mềm đắp cho cô.

Hấn rời đi,

Cô đã thức trước hấn rất lâu rồi.

Mở tivi cô muốn xem hôn lễ trực tiếp của hấn trên bảng tin.

Hắn chính hắn, người con trai lịch lãm, nở trên môi nụ cười ái mị, cô nhìn đến say mê, đến đau lòng, cô không tin hắn đang ở đó cùng người con gái khác, mở điện thoại cô gọi cho hắn, cử chỉ trên màn hình đã làm cô chết tâm. Hạo Nhiên lấy điện thoại bấm tắt.

Hai dòng lệ ẩm tuôn trên má, nóng ẩm mặn đắng lẫn nơi khoe môi cô, cô thấy mình thật ngốc, chính xác cô ngốc mà, vậy tại sao lại cho cô tỉnh làm gì, tại sao không ngốc mãi đi.

Cô cúi mặt, đặt cằm mình trên hai gối cô nhẩn cho hắn:

Tin nhắn: Hạnh phúc nhé, tạm biệt Hạo Nhiên!

Cô muốn rời đi, cô không muốn làm con ngốc cho hắn, đã tỉnh thì không muốn giả khờ khạo nữa.

Gọi cho Thiện Ngôn, lại làm phiền anh ấy nữa rồi.

Lúc cô rời đi cũng là lúc hắn quay về.

Hạo Nhiên cầm điện thoại lên xem là số của cô còn có cả tin nhắn nữa, không phải cô bị ngốc sao, việc này cô có thể làm?

Hắn vội vã quay về cái gì mà hạnh phúc, cái gì mà tạm biệt?

Cô là của hắn, hạnh phúc của hắn cũng chính cô nắm giữ.

Về tới nhà, hắn điên cuồng gọi cô nhưng không có phản hồi, con ngốc đó lại bỏ đi, hắn tức giận đập nát chiếc điện thoại trong tay.

Điện thoại của Hạo Nhân từ Singapo gọi về hỏi sự việc gì đang diễn ra, tại sao Chủ tịch Ngô lại lên cơn đau tim nằm viện, rồi đám cưới của hắn và Ngô tiểu thư là sao? Hủy hôn? Nhân chưa bao giờ mắng con trai, nhưng lần này ông lại la mắng thậm tệ hắn.

Biết việc Tịnh Hà tỉnh táo, Minh Thi vui mừng nhưng vừa nghe cô bỏ đi bà tức giận cùng Hạo Nhân mắng Nhiên.

Hắn chẳng quan tâm gì ngoài cô ngốc đó, Lâm Phong gọi cho hắn thấy Tịnh Hà đi vào khách sạn XXX ở phố A cùng Thiện Ngôn.

Hắn hối hả chạy đi đến nơi đó.

Thiện Ngôn hỏi cô muốn đi đâu cô nói đi đâu cũng được tốt nhất đừng về nhà anh nữa không hắn lại đến, anh suy nghĩ và đưa cô đến khách sạn thuê phòng ở tạm. Chỉ thế thôi.

Không ngờ thấy Tịnh Hà vào khách sạn cùng Thiện Ngôn, Hoa biết hai người đó trong sạch nhưng cô ta hận Hạo Nhiên làm cha cô nhập viện, tiếng tăm của mình cũng bị ô nhục.

Hoa gọi cho Phong bảo mình thấy hai người đó vào khách sạn, ra tay mua chuộc tên hầu phòng cho thuốc ngủ vào thức ăn, đo lường thời gian vừa đúng lúc hắn xuất hiện.

Tới nơi hắn đập cửa vào phòng thấy cảnh tượng lỏa thể của hai người trên giường hắn phát cuồng nắm lấy Ngôn đánh một trận như tử.

Anh lẫn cô đều không biết chuyện gì đã xảy ra, Ngôn không thể đánh trả vì tay chân không có tí sức nào, Hà la hét một lúc, cuối cùng Nhiên cũng quay lại nhìn cô, lấy tấm vải lớn cuốn cô lại lôi lên xe.

Tịnh Hà hoảng sợ ngồi sau xe hắn, cô không biết gì hết, tại sao hắn lại tức giận như vậy.

Loáng thoáng nhớ mình đang ăn thì lại say sẩm, tới đó thì không còn nhớ gì.

.....

Sau hai giờ ngồi trên giường trong cảm giác lo sợ cộng hoảng loạn, hắn từ khi đưa cô vào phòng cũng biến mất.

Một lúc sau trở lại, hắn vào phòng đi đến bên giường nắm lấy tay cô lôi lại.

Tịnh Hà giật phăng tay mình lại, cô nói:

-Tránh xa tôi ra, tốt nhất hãy thả tôi đi đi...

Hạo Nhiên vừa nhận được cuộc gọi của Hạo Nhân, cổ phiếu công ty đang tuột xuống, báo chí rầm rang, nếu hắn không giải quyết ổn thỏa trong ba ngày, ông ta sẽ về điều chỉnh lại. Hắn thì chẳng quan tâm gì cả, nói Hạo Nhân nên về sớm đi không cái công ty tâm huyết của ông ta nay mai cũng bay mất thôi.

Đang bực mình lại bị cô ngốc từ chối, hắn sẵn xả lao tới, giật mạnh tóc cô ra sau, nghiêng rằng hỏi:

-Thả mày để mày chạy theo thằng Ngón à, đứa con gái đáng chết, mày là của tao nghe rõ chưa?

Hà lắc đầu thật mạnh, cô chúi người về trước cố hết sức đẩy hắn ra.

Lực cô sao lại hắn được, cô càng xô càng giống con mèo con đang hươ loạn. Một tay hắn giữ chặt hai tay cô trên đỉnh đầu.

-Chống cự? Mày hôm nay ngon nhỉ, để tao ày thấy tao làm tình còn giỏi hơn thằng chó đấy. Để xem vẻ mặt đề tiện của mày có giống khi ở bên tên đó không ha.

Nhiên cầm chiếc máy quay trong ngăn tủ, lấy sợ dây từ đâu mà chính Hà cũng không có tâm trạng để biết, đang bắn loạn chạy thì vướng chân vào giường làm cô ngã sõng soài trên sàn.

-Hahahaha...

Giọng cười của hắn như ác quỷ nó làm cô lạnh gáy, đó không còn là Hạo Nhiên nữa, không phải hắn nữa.

-Làm ơn dừng..ng..dừng..ng..a..a..a.aaaa...

Tĩnh Hà vang xin nhưng chính cô lại không biết hắn đã điên rồi, hắn thật sự bị cô bức đến điên.

Hắn nắm lấy cô, trói cô vào chiếc ghế gỗ, hắn xé nát bộ đồ trên người cô.

-Muốn chơi không, tao có trò vui ày đây.

Hạo Nhiên như biến thành người khác hắn cầm sợi dây nịch trên tay, ánh mắt lóe lên tia nguy hiểm. Trò vui đến rồi.

12. Chương 12: Hành Hạ

Chát... Chát... Chát...

-Aaaaaaaa...aaaaaa...aaaa

Hắn điên cuồng quất chiếc dây nịch xuống da cô, không nhanh không chậm nhưng lực đạo như dồn tất cả vào đó.

Cô đau đến đến ngất đi nhưng đều bị hắn tạt nước cho tỉnh lại, màn hành hình cứ thế tiếp diễn.

Chiếc máy quay hắn lắp trên cao quay tường tận những gì đang diễn ra.

Trong khi đó, Hà sống dở chết dở, da thịt nứt toét, máu chảy từ những vết thương đã lòi thịt đỏ ra ngoài, hắn đánh không biết qua bao nhiêu lâu mà khuôn mặt, cổ, thân người cô bây giờ không thể nhìn ra được nữa. Máu thịt lẫn lộn.

-Xin...n.n..n... a...n...h...

Tĩnh Hà đau đến vang xin, cả người cô đau rát, trái tim cô buốt lạnh, cô không thở nổi thật sự không thể. Tại sao Hạo Nhiên lại như vậy? Tại sao Nhiên lại đánh cô? Cô làm gì sai?.

Tiếng mèo ngốc kia làm hắn càng sôi máu, nhìn những giọt máu trên người cô làm hắn hăng hơn.

Giải phóng của quý của mình, hấn nắm tóc lòi đầu cô đang gục xuống, ngẩng mặt dậy hấn nhét nhanh cậu bé mình vào mồm cô, hết sức làm thỏa mãn thú tính của mình, đẩy nhanh không cần biết người con gái ấy ra sao.

Tịnh Hà ngạt thở, cô ứa nước mắt, không thể như thế được, hấn cứ nắm đầu cô điên cuồng đẩy mạnh. Đến khi hấn bầu chặt vào da đầu Hà rên lên, dòng tinh ấm nóng từ hạ bộ hấn lấp đầy khoang miệng cô.

Hạo Nhiên cười trối cho cô, không nói không rằng, động thân tiến vào, hấn đẩy cô úp lên giường hai chân đứng dưới sàn, nơi chật hẹp lại làm hấn càng lún sâu vào con ác quỷ ấy.

Hấn mặc cô năn nỉ, van xin, khóc lóc, hấn cứ làm, cứ thúc rồi đẩy đến khi hấn thỏa mãn dục vọng của chính mình.

Xong việc, hấn đạp mạnh cô ngã xuống sàn, nằm bất động.

-Chỉ mới nhiều đó đã không chịu nổi rồi sao? Hahaha

Hấn cười ma quái, tiếng cười lạnh lẽo như vang từ nơi sâu thẳm nào đó làm người ta người sợ sệt.

Tịnh Hà thở dốc, cảm giác đau, tủi nhục, cả thân mình không còn tí sức nào, cô cảm nhận như đây không phải trái đất, không phải thân xác cô. Đích thị cô đã chết rồi và đó không phải Hạo Nhiên mà một tên quỷ dạ xoa nào đó biến hóa ra.

Nhưng chớp mắt mở mắt cô biết mình không chết, không có quỷ nào hết, cũng chẳng phải giấc mơ, đây là hiện thực, hiện thực làm cô đau lòng đến chết tâm.

Hấn trở lại trên môi vẫn nụ cười quái dị, đôi mắt vô hồn nhìn cô, hấn vung tay những hạt nhỏ li ti màu trắng tinh khiết như tuyết rơi nhẹ trên làn da máu của cô.

Nhiễm huyết vô tình,

Máu tươi,

Muối trắng xát vào vết thương cô,

Đau đớn,

Không còn sức lực để chống chọi,

Tịnh Hà co người mình lại mặc hấn hành hạ thân xác mình, cô khóc nhưng không còn mặn nữa. Nó rất tanh.

Cô chìm vào giấc ngủ sâu, bình yên quá!

.....

-Aaaaaaaaaa

Tịnh Hà nâng mí mắt nặng nhọc, chưa nhìn được ánh sáng chỉ thấy cả người như ngâm trong axit, rất quái!

Cô quờ quạng, đây là bồn tắm, đưa mắt nhìn xuống.

Chính mình được ngâm trong bồn tắm có sắc màu đỏ tươi, mùi nước chanh xộc vào mũi làm dạ dày cô cồn cào.

Cô muốn ói nhưng không đứng dậy được, tay chân bị trói chặt, tóc bị cắt trụi chỉ duy cái đầu trọc lóc, da thịt nứt toẹt, da thịt đỏ ửng lồi lên trông rất khinh tởm, chóng mặt quá kiểu này cô cũng chết vì mất máu thôi.

-Tĩnh rồi à?

Hấn đi vào, bế cô lên lau sạch người, lại đưa cô lên giường truyền máu cho cô, vẻ mặt nhu hòa không còn đáng sợ nữa, cô đưa mắt nhìn, tia hoảng sợ vẫn hiện rõ nhưng tia khó hiểu thì nhiều hơn.

-Xem phim không? – Hấn dứt cô ăn, cô ngoan ngoãn ăn hết, hấn hỏi cô xem phim không, cô cũng gật đầu.

Hạo Nhiên mỉm cười yêu thương hôn bờ môi còn dính cháo, đi xuống lầu.

Một lúc trở lại hắn cầm trong tay một chiếc VCD mới , vui vẻ tắt hết đèn, khóa chốt cửa, hắn bật đĩa.

Trong đoạn băng làm cô giựt mình, bất động, đây là cảnh hôm qua mà.

Cảnh quay rõ ràng chính là hắn và cô, hắn tàn bạo đánh, tra tấn thân xác cô, lúc đó hắn không phải là con người nữa. Còn cô không thể chống cự lại, bị hắn chơi đùa giống như con gấu bông.

Tịnh Hà quay qua Hạo Nhiên, hắn vừa xem vừa cười như chính mình đang xem hài chứ không phải tra tấn cô.

Hắn quay sang trao cô nụ cười nhẹ nhàng, hỏi:

-Phim hay không Tịnh Hà?

Hà bần thần nhìn hắn, tim cô không đập nữa chắc là như thế, vì bây giờ cô không thể thở ra được có gì đó chặt nơi huyết quản cô.

-Hạo Nhiên, đây...y... khôn...g phải...i phi...m...

Cô run rẩy trả lời.

Hắn sa sầm mặt, tay bóp lấy yết hầu cô, chỉ cần mạnh một chút nữa thôi cô sẽ được châu trời.

-Tao nói phim là phim có nghe rõ?.

Hà gật đầu như mổ thóc.

Hắn lại cười, buông tay ôm cô vào lòng vuốt ve khuôn mặt cô.

Xoẹt

-Aaaaaaaa

Con dao trên tay hắn từ lúc nào xuất hiện, hắn rạch một đường dài trên má cô, máu tuôn như nước, cô ôm lấy má, lùi về sau, đôi mắt sợ hãi, trái tim cũng sợ hãi nhìn thần chết đang ngự trị trong thân xác trước mặt.

Hắn có thể lấy mạng cô bất cứ lúc nào.

-Lại đây nào, Hà ngoan của anh lại đây mình đi chơi nhé. – Hạo Nhiên dụ hoặc.

Hắn nghiêng rằng, mặt đánh lại, dùng dùng sát khí. Trước đó hắn cầm điện thoại cô, thấy Thiện Ngôn gọi hơn trăm cuộc, tin nhắn hỏi cô ở đâu, anh đến, lại nói sẽ giúp cô thoát khỏi hắn.

Nhiên nhếch mép cười, đập nát điện thoại, Tịnh Hà là của hắn muốn mang cô đi, chuyện đó dễ sao?.

Hắn gần như mất trí, lúc hành hạ cô xong hắn đã ngồi sụp xuống cạnh cô, cố gắng nhắm mắt lại nhưng tất cả hình ảnh về hai kẻ tội đồ cứ hiện lên.

Cảnh tượng cô rên rỉ dưới thân Thiện Ngôn mà hắn tưởng tượng ra làm hắn muốn giết chết hai người.

-Không

Tịnh Hà ôm mặt lùi đến góc giường, dùng hết lực tay đập chiếc đèn bàn lên đầu hắn.

Hắn bị tấn công bất ngờ ngất ngậy tại chỗ, cô cũng choáng váng vì mất máu, nằm úp lên hắn.

13. Chương 13: Tra Tấn

Hạo Nhiên tỉnh lại, đau đầu, hắn nhìn Tịnh Hà một lúc đứng dậy bỏ đi xuống lầu.

-Cậu chủ, lúc này có một chàng trai bịt mặt không để tên, gửi cậu cái này, lúc đó cậu ngủ nên không dám gọi.

Vú hai nói xong giao cho hắn cái phong thư, hắn định coi nhưng nghĩ lại, bụng đói đầu đau, kêu vú hai nấu ăn gọi bác sĩ Mã đến, lúc sáng mới gọi ông ta đến cầm máu cho cô ngốc bây giờ đến hắn, thế nào ông ta cũng gọi báo Hạo Nhân thôi.

Bác sĩ băng bó xong, không ngoài dự đoán của hắn ông ta gọi cho Hạo Nhân, thế là hắn bị mắng một chập. Ngày mai Hạo Nhân cùng Minh Thi sẽ về.

Hắn chán nản đi lên phòng, mở cửa phòng thì bàng hoàng, không thấy cô ngốc đầu cửa sổ lại bị mở toang, hắn chạy đến nhìn xuống.

Tĩnh Hà tỉnh lại cố mở mắt, dù cả người rất đau nhưng cô không quan tâm, bây giờ cô muốn chạy trốn, nơi đây không an toàn, hắn sẽ giết cô mất, hắn bị điên rồi.

Cô nhảy xuống rút lên khóm cây to, cả người ê chề đau nhức, ngược máu quang lên chạm vào đôi mắt quý dị của hắn, cô hoảng sợ, lùi thân mình chạy vào vườn.

Người bị thương như cô sao có thể chạy thoát khỏi hắn được, chưa đến năm phút cô đã bị lôi lại lên phòng. Hắn quăng cô lên giường nằm đè lên cô.

-Tại sao lại chạy khỏi tao? Hả? Tại sao?

Hạo Nhiên bóp chặt cổ Hà, hắn tức giận, hắn không còn bình tĩnh thật chí bây giờ hắn đã suy nghĩ đến lối tiêu cực.

-Muốn đi theo Thiện Ngôn à? Chúng mày muốn chết.

Tĩnh Hà hô hấp khó khăn, hươ tay đánh vào người hắn, chân hươ loạn đạp tứ tung, hắn đè lên chân cô.

Khuôn mặt hắn đã đỏ như gấc còn mặt cô sắp tím như khoai môn. Hai khuôn mặt hoàn toàn trái ngược.

Hắn buông tay, không phải tha cho cô, mà muốn cô chết không được suông như thế.

Nếu bóp cổ Hà cái chết như thế chẳng phải rất lợi cho cô sao?

Nhiên rồi đi, Hà ho sặc sụa, hít lấy hít để không khí, cô không muốn chết, lại lần nữa chạy đến cửa sổ cô không tin mình không thể thoát nhưng người tính không bằng trời tính.

Hắn đi vào cầm theo một cây gậy bóng chày, ung dung hắn đi lại gần cô, thả cây gậy xuống, hắn cầm cây cổ phổ ngày nào trên tay.

Hà tựa lưng vào cửa kính, hơi thở dồn dập, cô sợ rất sợ.

__Đừng qua đây.

Hà lắc đầu lia lịa, tay để sau lưng muốn kiếm thứ gì đó để ném hắn.

Cười, hắn nhìn ra được ý định của cô a.

Chát.. Chát.. Chát..

Từng đợt rơi rơi lên người Hà, cô ngồi xuống hai tay ôm đầu chịu từng nhát roi của hắn, đau, đau quá.

Chiếc roi không may bị gãy, hắn quăng nó ra xa, nắm tóc cô lôi đến trước giường.

Hắn bắt cô quỳ, một lần nữa hắn vũ nhục cô, thoát cậu bé ra khỏi quần, hắn bắt cô ngậm trong miệng, nắm tóc cô lôi ngược ra sau, miệng cô đau rát như muốn rách toét, hắn nhắc móng nhíp mạnh, đẩy vào lại ra hắn cười nữa miệng khinh bỉ, cho hết tất cả vào cổ họng cô.

Khinh thường, phỉ báng, hắn ghê tởm người con gái dưới thân.

Đạp cô ngã úp xuống sàn, hắn vung tay.

Bốp

-AAAAAA

Hạ tay đập mạnh xuống chân Hà. Cô la toáng lên, mồ hôi đầm đìa, đau đến chết mất.

Bốp Bốp Bốp

-Hahaha

-Đau... làm..m ơ..n..

Hạo Nhiên cười trong từng cú vung tay rồi hạ xuống hai chân cô, đôi chân bị đập mạnh đến gãy xương, dù chưa đến nổi nát da, là mình nhưng cô không thể đứng dậy nổi, chỗ bị đánh đã chuyển tím đáng sợ.

Dù cô có cầu xin cấp mấy hấn vẫn như vậy, vẫn đánh vào hai chân cô, đánh cho đến khi cô ngất thì hấn mới chịu ngừng lại.

Cộp Cộp

Hấn quăng cái cây gậy ra xa, buông thả chính mình quỳ hai chân xuống đất, hấn vô hồn nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, mặt cô đầy những vết máu đã khô từ vết thương trên má. Nhiên đưa tay vân vê vết thương đó.

Đứng dậy đi ra khỏi phòng, hấn không biết mình đã làm gì, hấn phát điên vì cô phản bội sao?. Đúng, chính cô muốn chạy khỏi hấn, ngày hôm nay những thứ này cũng mình cô đã chọn.

Thấy phong bì trên bàn, hấn mở ra xem.

Bàn tay hấn run rẩy, đôi mắt vẫn lên những tia đỏ máu.

Hấn xuống bếp cầm theo con dao gọt trái cây, lao nhanh lên phòng, hấn thở hắt ra như con hổ bị thương, hấn phóng đến bên cạnh Hà.

Phập

Con dao nhỏ nằm gọn ngực trái cô, máu chảy đầm đìa.

Hấn lại cầm cây gậy bóng chạy dồn hết sức đập mạnh lên đầu Hà, từ đó một dòng máu đỏ tuôn ra.

Hấn đi đến giường ngồi xuống, bàn tay đầy máu hấn lấy tấm hình trong phong bì xem.

Tịnh Hà lóa thể cùng Thiện Ngôn nằm trên giường, hai người ôm nhau thắm thiết, cô nằm lên người anh, anh lại nằm lên người cô. Những tấm hình được chụp từ độ cao vừa phải, chỉ cần nhìn cũng đủ làm người ta thấy được việc hai người họ làm rất sung sức a.

-Dâm ô, dâm ô, chúng mày chết hết đi.

Hấn mắng vì nỗi đau trong lòng, món quà của hấn bị người khác sử dụng nỗi nhục này không thể nào có thể xóa bỏ.

Hấn phải giết chết hết đôi cặp nam nữ này.

14. Chương 14: Sự Thật

-Hạo Nhiên đâu?

Hấn đang ngồi thờ nhìn tấm ảnh, chợt bừng tỉnh, tiếng gọi đó của Thiện Ngôn, hấn chưa đi tìm anh mà anh đã tự vác xác đến rồi sao.

Lấy chiếc mềm hấn thả đại đập lên người Hà, quay mặt đi hấn muốn giết tên dâm phu còn lại.

Nhàn nhã đi xuống lầu, Nhiên chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt điềm tĩnh, hấn còn nở nụ cười nhìn anh.

Hấn nhếch môi tạo độ cong hoàn hảo nơi khóe miệng. Trả lời:

-Tao đây.

Anh nhìn hấn về đề phòng, trên người hấn toàn là máu khiến anh lo lắng bất giác nhìn lên cửa phòng lại nhìn xuống hấn, hỏi:

-Tịnh Hà đâu?.

-Hahaha, đến đây tìm con búp bê của tao làm gì, chúng mày chưa làm nhục mặt tao đủ à?

Bước chân hấn tiến tới, hấn cười điên loạn, châu mày kiếm, từ hấn toát ra vẻ nguy hiểm.

Hấn càng tiến tới Ngôn càng lùi lại đến khi chạm thành ghế anh mới hoàn hồn.

Bốp

Hạo Nhiên mất đà choáng váng, anh lựa thời cơ vọt qua hấn chạy thẳng lên lầu.

Lúc anh bước vào đã thấy kì lạ hàng ngày vẫn thấy vú hai hoặc vài người làm nhưng hôm nay chẳng có ai cả, cả căn nhà thì tối đen không bật đèn.

Thiện Ngôn chạy được vài bậc thang đã bị hấn nắm áo lôi lại.

Bốp Bốp Bốp

Cả hai ngã vào nhau tung đám lên người đối diện.

Bụp Xoảng

Hấn với lấy cái bình bông ở cầu thang đập thẳng lên đầu Ngôn.

Anh quờ quạng ôm đầu đập hấn ra, máu từ trán chảy xuống từng dòng dài, đối diện với khuôn mặt đường như rất bình tĩnh của hấn làm anh sợ.

-Mày đã làm gì Tịnh Hà hả?

Thiện Ngôn la lên, lấy đà sẵn tới.

Hấn đầu thua gì lùi ra sau phòng thủ.

-Sai thì phải bị phạt, một con dâm nữ như nó tao cần phạt nhiều hơn bình thường đấy.

Anh dừng cước bộ, ôm mặt.

-Dâm nữ? Mày là nói chuyện hôm trước, đó chỉ là hiểu lầm, có người muốn hại bọn tao.

Hấn cười khinh bỉ.

-Thế sao? Chứng cứ rõ ràng còn chối, mày tự xem đi.

Hạo Nhiên vung tay một sấp ảnh rơi dưới chân anh, anh khom người lấy lên xem.

Đôi mắt anh mở to hết cỡ, rõ ràng những chuyện này không hề xảy ra.

Chính Ngôn lúc này thật bất loạn, anh lấy nhanh từng tấm để xem, những thứ trong đó làm anh không nói được nên lời, nếu nhìn vào có ai tin anh và cô trong sạch đây chỉ có anh mới biết mình hoàn toàn không làm chuyện đó với cô.

Trong lúc Ngôn xem sấp ảnh hấn đã lấy con dao to dùng để chặt thịt giấu sau lưng, hấn đi lại gần anh, tay vung lên cao. Thiện Ngôn theo phản xạ nhìn lên nhưng anh như chết đứng tại chỗ nhìn lưỡi dao sắc bén trên cao chuẩn bị hạ xuống ngay đầu mình.

-Dừng lại.

Vũ Lạc chạy tới xô Hạo Nhiên ra xa, còn giọng la lúc này là Lâm Phong, cả hai người chạy đến đây với tốc độ nhanh nhất nếu không sẽ có người chết.

Lạc đỡ Thiện Ngôn đang đứng hình tại chỗ đến ghế, Lâm Phong lại gần Hạo Nhiên đang ngồi dưới đất cười như một tên điên.

-Chúng mày cũng phản bội tao sao?

Hắn nhìn hai thằng bạn chí cốt, vẻ mặt đau khổ, tất cả mọi người xung quanh hắn đều muốn chơi hắn, đâm sau lưng hắn bao nhiêu nhất dao rồi nhỉ? Hắn cười trào phúng cho chính bản thân mình.

Phong lôi áo Nhiên dậy, cầm điện thoại mình đưa cho hắn xem.

-Mày điên đủ rồi đấy, xem đi đây là cuộc gọi dành cho mày.

Hạo Nhiên cầm điện thoại Phong đưa.

Bật lên, đó một đoạn thoại clip:

Khuôn mặt thân quen, Ngô Hoa.

Cô ta đang ngoài sân bay, vẻ mặt tái xanh không biết sốc vì việc ba hay đang có chuyện chẳng lành.

“Chào Hạo Nhiên, cậu thấy quà cưới tôi tặng cậu chưa? Tôi cũng sắp đi rồi nên nói cậu nghe một bí mật nhé! Thật thì Tịnh Hà – Thiện Ngôn chẳng có làm gì cả chính tôi đã sắp xếp tất cả đó, mấy tấm hình đó tôi thuê người chuyên nghiệp để chụp, thấy có đẹp không? Đừng cảm ơn tôi vì món quà đó, tôi chỉ làm từ thiện thôi. À tới giờ rồi, tạm biệt.”

Ngô Hoa trước khi tắt còn máy nháy mắt và hôn gió khiêu khích hắn, chiếc điện thoại trong tay đã tắt hẳn hắn vẫn còn chết đứng tại chỗ.

-Tịnh Hà đâu thằng khốn?

Thiện Ngôn lớn tiếng hỏi, hắn đưa mắt nhìn ba người, sức nhớ ra cô hắn chạy nhanh lên phòng.

Lôi chiếc mềm ra, hắn muốn chết, người con gái vô tội hắn yêu đã người không ra người ma không ra ma, cả người chỉ có máu, nhất dao ngay tim làm hắn bàng hoàng. Lấy tay đặt dưới mũi cô, vẫn còn thở, rất yếu.

Không suy nghĩ nhiều hắn lấy chiếc mềm quần cô chừa cây dao bên ngoài, bế xốc cô lên lao ra xe.

-Trời ơi Tịnh Hà, thằng chó chết.

Ngôn nhìn thấy Hà anh muốn ngất, tức giận sấn đến chỗ hắn, Phong – Lạc can anh lại, Vũ Lạc lên xe cầm lái, bây giờ hắn đang mất bình tĩnh nếu để hắn chạy chẳng khác nào cả hai cùng gặp tử thần.

-Làm ơn... chạy nhanh chút nữa, nhanh lên Lạc.

Hắn ôm chặt cô, chính bây giờ hắn rất sợ, sợ rằng mất cô, hắn đã trách lầm, cũng vì cơn ghen không kiềm chế được đã biến cô thành ra thế này. Tại sao hắn không tin con mèo ngọc này chứ, sao hắn lại không tin cô.

Đôi mắt hắn đau khổ hiện lên sự hoảng sợ tột cùng khi hơi thở cô mỗi lúc một yếu hơn.

Cái ngày mẹ hắn mất hắn đau buồn nhưng không khóc, ngày hôm nay cô ngọc sắp rời xa cũng bởi đôi tay quái ác của hắn. Hắn rơi lệ.

Hắn dụi mặt vào tóc cô khóc, hắn cũng biết khóc.

“ Đừng xin em, anh xin lỗi “

Hạo Nhiên không thể nói thành lời, hắn chỉ biết nhìn khuôn mặt tái nhợt của thiên hạ nhỏ trong lòng. Mọi cảm giác bây giờ ngoài đau đớn tội lỗi ra hắn chẳng cảm nhận được gì nữa.

Đến bệnh viện, cấp cứu nhanh chóng đưa cô vào phòng mổ.

Trước đó cô còn mở mắt nhìn hắn, tay nắm lấy tay hắn cố áp lên má mình, hắn thấy cô khóc nhưng đó không phải nước mắt.

Sáu tiếng trôi qua hắn như kẻ mất hồn, ngồi trên ghế ngoài phòng cấp cứu, ai nói chuyện hay hỏi hắn, hắn cũng không trả lời cứ ngồi thừ ra đó.

Hắn nhớ cô, nhớ lần đầu gặp cô trong viện tâm thần, nhớ nét ngây thơ của cô khi ôm hắn ngủ, nhớ những lúc cô ngọc ghêch làm hắn giận, nhớ lúc cô nói “ Em yêu anh” bắt trước theo phim Hàn Quốc dù cô chẳng hiểu mình đang nói cái gì.

Hắn để tâm tất cả, ký ức về cô đều đặt trong tim hắn.

Nhiên âm thầm khóc, hai dòng lệ rơi xuống má hắn nóng hổi.

Chấp tay để dưới cằm hắn cầu nguyện:

-Tịnh Hà xin em đừng xảy ra chuyện gì hết, xin em.

Hắn nhìn từng vị y tá bác sĩ bước ra rồi lại đi vào phòng cấp cứu ai cũng lắc đầu ngán ngẩm, hắn muốn vào đó xem cô ngốc của mình thế nào, bọn họ tại sao lâu như thế, cô ngốc của hắn đâu rồi.

Từ xa Hạo Nhân – Minh Thi, Thiện Ngôn, Vũ Lạc – Lâm Phong chạy đến, lúc này ba người đi đón hai tiền bối từ sân bay, còn hai người kia vừa nghe tin đã gấp rút bay về.

-Con bé thế nào rồi? – Minh Thi lo lắng hỏi:

Hạo Nhiên lắc đầu.

-Mày...

Thiện Ngôn nắm lấy cổ áo hắn lôi lên, hắn không còn tâm trạng nào nữa, chính hắn cũng phải xin lỗi anh vì đã hiểu lầm.

Hạo Nhân can ra, vỗ vai anh nói:

-Cháu là Tịnh Ngôn phải không?

15. Chương 15: Em Là Của Tôi

Mọi người đều nhìn về phía Thiện Ngôn, họ Tịnh nghe rất giống cô ngốc.

Ngôn ngược mặt nhìn Hạo Nhân, anh ngạc nhiên, sao lại...? Anh gật đầu, kể:

-Năm đó ba con làm ăn thua lỗ, mẹ mất sớm, Tịnh Hà đã năm tuổi nhưng chẳng khác đứa con nít một hai tuổi là bao, khi biết con bé bị chậm phát triển ba con đã đưa nó đến bệnh viện tâm thần bỏ, con dù khóc dù xin ba thế nào ông ấy không thay đổi. Sáu năm sau ông ấy qua đời vì đột quỵ, trong thời gian đó con biết Hà được nhà bác nuôi nên cố gắng học bằng Hạo Nhiên và kết bạn với cậu ấy. Vốn định nhận lại em nhưng thấy cô ngốc ngày nào luôn khóc nhè bây giờ được mọi người yêu thương chăm sóc nên con đã không nhận mà chỉ âm thầm làm người anh bên cạnh nhìn nó hạnh phúc. Nhưng...

Nói đến đây Tịnh Ngôn đau đớn nhìn vào phòng cấp cứu, cứ ngỡ cô em bất hạnh của mình được sống trong gia đình hạnh phúc, được bồi đắp yêu thương nhưng ai ngờ đâu nỗi bất hạnh luôn đeo bám cô bé.

Hạo Nhiên như cầm ngôn tại chỗ, người mà hắn luôn hiểu lầm lại là anh ruột của con mèo nhỏ ngốc nghếch, hắn quỳ sụp hai gối dưới chân Ngôn.

-Tôi xin lỗi

Hắn cuối đầu, lần đầu tiên hắn quỳ dưới chân kẻ khác cầu mong sự tha thứ.

Tịnh Ngôn dù tức giận đến mấy nhưng nghĩ đến bao năm qua nhà họ Hạo đã luôn che chở cho em gái mình, anh đỡ hắn đứng dậy lạc giọng nói:

-Người cậu nên xin lỗi là Tịnh Hà không phải tôi.

Chiếc đèn đỏ vụt tắt, vị bác sĩ cùng vài y tá của ông ta bước ra.

-Cô bé sao rồi bác sĩ? – Hạo Nhân hỏi:

Bác sĩ tháo bỏ khẩu trang, từ tốn nói:

-Bệnh nhân đã qua giai đoạn nguy hiểm, mất máu nhiều và não bị chấn thương có thể gây ra các biến chứng như ngốc hoặc mất trí. May mà vết dao ngay tim đã lạc sang một chút chỉ cần một mili mét nữa đã kết thúc mạng sống của cô bé rồi. Bây giờ bệnh nhân mới phẫu thuật xong, người nhà đừng làm ồn.

-Cảm ơn bác sĩ – Hạo Nhân mừng quýnh ôm chầm lấy vị bác sĩ.

Ai cũng thở phào nhẹ nhõm, vụ việc này được Hạo Nhân dùng tiền dìm xuống nếu không báo chí đã đến đây gây loạn.

Hạo Nhiên đứng nhìn Tịnh Hà được đưa ra đến phòng của cô, hần nhanh bước đi theo, hần sợ lạc mất cô, hần rất sợ nhưng cũng rất vui mừng, vì cô không sao cả.

...

“ Anh yêu em, Tịnh Hà “

.....

Sáu năm sau

-Tịnh Hà em ra đây, làm gì mà lâu vậy?

Tịnh Ngôn đập cửa phòng của Hà, chỉ đi thay đồ thôi mà sao mà lâu thế.

-Em xong rồi nè.

Cô mở cửa phòng ra, mọi người đều chưng hửng, mở to mắt nhìn cô, không phải vì cô quá lộng lẫy mà vì cô mặt đầm cưới ngược a.

Hạo Nhiên sa sầm mặt, nắm áo cô lôi vào phòng, đóng cửa cái “ Rầm “, Lạc – Phong – Ngôn – Kỳ - Kha cả năm người cười đến chảy cả nước mắt.

-Em ngốc vừa thôi chứ, ai mặc áo cưới lại kéo sọc bu tía đằng trước thế này?

Hần lột bộ váy cưới cô ra, mặc lại cho cô, cái tội tà lanh giành tự mặc mới thành ra thế này.

Hà chu mỏ lên, nũng nịu.

-Người ta mặc như anh chỉ mà, còn mắng nữa.

Hạo Nhiên cóc đầu cô, hần mỉm cười muốn mắng mèo ngốc đáng yêu này, hần dạy cô khi mặc áo khoác hoặc váy có sọc bu tía đằng trước kéo một cái là lên, chứ hần có dạy mặc cái đầm cưới bao giờ.

Cô lại ngây thơ nói:

-Kệ đi, lần sau em sẽ mặc đúng.

Mặc hần đen như nhọ nồi, cô còn muốn cưới ai nữa mà có lần sau đây.

-Ngốc này, em ngốc quá!

Hần ôm lấy cô đè xuống giường, yêu thương đến với cả hai, cảnh xuân tình trước đám cưới có gì lạ đâu, hai người nóng bỏng quần lấy nhau.

-Ba ơi, mẹ ơi...

Đứa nhóc con tầm bốn tuổi chạy vào phòng của Hạo Nhiên kéo chiếc mềm đắp hai người họ xuống, cậu bé tỉnh ngịch nhảy lên giường kêu.

Tịnh Hà mệt quá mới thiếp đi ai ngờ Hạo Nhiên cũng ngủ theo luôn, sắp tới giờ cử hành rồi người lớn không dám vào kêu nên để đứa nhóc chạy vào.

-Hạo Phúc sao con vào đây? Ra ngoài chơi đi tỳ nữa ba mẹ ra.

Hạo Nhiên giựt mình ôm lấy con, hai người bọn họ đang lỏa thể a, sao có thể cho con trẻ nhìn mình như thế được.

Hạo Phúc rất nghe lời chạy ra ngoài lôi thêm một bé gái vào nữa.

Tịnh Hà được Hạo Nhiên nhanh chóng mặc lại bộ đồ, cô đỡ khóc đỡ cười với Hạo Phúc, thằng bé kéo theo cô bé hàng xóm mới ba tuổi vào, câu đầu tiên thằng bé nói thế này:

-Ba mẹ anh hôm nay cưới đấy, Lý Tạ Linh em cũng phải cưới anh không được cưới ai hết nên hôm nay ráng mà học hỏi nghe chưa?

Hắn bật cười, đúng là hổ phụ sinh hổ tử, nó còn hơn cha nó nữa mới có bốn tuổi mà đã nói được như thế rồi.

Linh không hiểu nhưng cũng gật đầu bập bẹ nói:

-Em cưới anh.

Hà – Nhiên nhìn nhau ngán ngấm, ôi thằng con trai độc tài với cô bé hàng xóm gốc ghêch này.

Nhiên nắm tay Hà lên lễ đường, người đứng ra làm ông mục sư không ai khác ngoài Lâm Phong và Vũ Lạc, ai cũng thắc mắc tại sao cần tới hai người, nhưng khi nhìn ra sau cô dâu chú rể chính là tiểu chú rể và nha đầu cô dâu nhỏ đó mà.

Người thân hai bên được một phen cười rụng răng, chưa kể ba mẹ của Tạ Linh là Mã Kha và Tiểu Bạch đang to mắt hết cỡ, muốn giải cứu con mình nhưng bị Tiểu Nha và Mã Kỳ kéo lại không cho lên.

Tiểu Bạch khóc hết nước mắt, tội con gái của cô quá a.

-Hôm nay chúng ta...ta... thôi quên rồi, Lạc lấy nhẫn lên đây...

Lâm Phong làm ăn chả được gì hết kêu học có mấy câu cũng quên, thôi thì cho nó lệ, Vũ Lạc đem bốn chiếc nhẫn lên.

Hà hạnh phúc trao nhẫn cho Nhiên, hắn chan hòa nhu tình đeo nhẫn cho cô. Hai người nhìn nhau hồi lâu cùng quay về một phía Phong, neho mắt liếc anh.

-À à, cô dâu chú rể kể từ bây giờ là vợ chồng, chú rể hãy hôn cô dâu để chứng minh tình yêu đi nào.

Phong nâng cằm Hà lên hắn đặt lên môi cô nụ hôn vĩnh cửu, đôi mắt chứa chan nhu tình, tình yêu của hắn mãnh liệt dành cho cô dù cho qua ba mươi năm, năm mươi năm, ngàn năm sau nữa vẫn vĩnh viễn không đổi thay.

__Khôngggggg...

Tiểu Bạch lao lên ôm lấy đứa con gái đã đeo nhẫn và bắt chước theo hai người lớn chuẩn bị hôn nhau, cô quỳnh quáng lồi con nhóc ra nó còn nhỏ lắm a, chưa được cưới, chưa được hôn như vậy.

Tịnh Ngôn kể bên đỡ vợ yêu quý đang mang theo cái bụng to - Tiểu Nha cười to đứng dậy đi lại gần, vỗ vai bạn chí cốt.

-Chúc mừng cậu, hai đứa nó đã đeo nhẫn rồi kìa.

Vũ Lạc cũng chạy xuống đỡ Mã Kỳ đang bụng mang dạ chửa chẳng kém Tiểu Nha bước lại sân khấu, chỉ duy Lâm Phong tối sầm mặt, vợ anh đâu rồi, cuối cùng cũng thấy Nhã Linh cô đang bồng trên tay bé gái tầm hai tuổi bước đến cạnh Phong.

-Tiểu Lâm Hạ của tôi cũng đáng yêu lắm này sao không ai rước nhỉ.

Phong liếc Linh bằng ánh mắt :” Đưa con mình tránh xa Hạo Phúc ra “

Nhã Linh yêu chiều bồng con, hôn một cái nhẹ trên má anh :” Em biết rồi “

Tịnh Hà – Hạo Nhiên ôm lấy đứa con trai phá lên cười, cha nó ba mươi tuổi mới rước được vợ còn nó mới bốn tuổi đã có vợ rồi a.

Hạo Phúc kéo váy Tiểu Bạch, ngây thơ nói:

-Mẹ vợ ơi trả vợ cho con đi.

Tiểu Bạch đứng hình tại chỗ, cái gì mà lên chức mẹ vợ thế này? Cô không biết nên cười hay khóc bây giờ nữa.

-Hahahaha

Cả căn phòng tràn ngập tiếng cười vui vẻ, ngày đám cưới này quả thật rất khó quên nha.

“ Mẹ chắc rằng mẹ cũng vui mà phải không? “ – Hạo Nhiên nghĩ thầm sắp đến ngày giỗ của mẹ rồi, hẳn phải kể việc này cho bà nghe mới được, chưa gì cháu nội đã có vợ rồi cơ đấy.

-Aaaaaa

Giọng la thất thanh của Tiểu Nha lẫn Mã Kỳ vang lên.

-Vỡ nước ối rồi, sao giờ? Sao giờ?

Cả hai người chồng quýnh quáng chạy thẳng ra xe hơi chạy đi nhưng bỏ quên hai người vợ tại lễ đường a.

Mọi người dở khóc dở cười phải ngừng đám cưới đưa hai người kia vào bệnh viện, còn hai người chồng sau khi đến viện mới sực nhớ quên vợ, quýnh quáng chạy bộ về mà bỏ luôn xe.

Một năm sau

Bốn đứa nhóc hai trai hai gái con của Tiểu Nha và Mã Kỳ thôi nôi cùng một ngày, đau lòng một chuyện.

Tịnh Văn (trai) – Tịnh Ái (gái)

Vũ Nhân (trai) – Vũ Mị (gái)

Văn tối ngày quần lấy Mị, Nhân thì đu không buông Ái.

Hạo Phúc thì cứ giữ khư khư Lý Tạ Linh không buông, còn Lâm Hạ thì tối ngày giành chơi với Tạ Linh không cho Hạo Phúc đến gần, Phong nhiều khi đau lòng hỏi thật con gái mình nó thích trai hay gái vậy nhỉ? Nhã Linh luôn mắng chồng con bé còn nhỏ mà sao lại nghĩ như vậy chứ.

Cả đám vây quần bên bếp nướng thịt ôn chuyện xưa, đám nhóc chơi đùa giành lấy nhau.

Buổi chiều hôm đó yên bình hạnh phúc, cuối cùng ai cũng tìm được bến đỗ hạnh phúc ình. Nhưng có cùng nhau yên lặng một đời hay bước đi một lần nữa đó là quyết định của họ trong tương lai.

Dù ngày mai có ra sao đi chăng nữa, quá khứ - hiện tại đã cho họ những bài học quý giá, những tình yêu thương không thể đo lường bằng thước. Tình yêu của họ không nhất thiết phải mãi mãi chỉ cần trong lúc trao nhau tình yêu của mình họ trao bằng cả trái tim, tâm hồn chứ không phải vì lừa lọc, lợi dụng nhau.

Hạo Nhiên ôm lấy Tịnh Hà, tay trong tay đến đầu bạc răng long, mãi mãi không xa rời.

-Tịnh Hà, em là của tôi.

Phúc cuối đời Nhiên vuốt tóc Hà yêu thương, cả hai nhìn nhau mỉm cười , bao nhiêu yêu thương thời tuổi trẻ được họ lưu giữ trong linh hồn. Nhắm mắt xuôi tay, hạ cùng một huyệt, đôi tay cả hai không bao giờ buông ra bởi vì.

“ Họ thuộc về nhau “

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-1-em-la-cua-toi>